

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucía și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul III, Nr. 26, Noiembrie 2023



**La Mulți Ani,
români de pretutindeni!
La Mulți Ani, România!**

**30 noiembrie 2023,
Ziua Sfântului Apostol Andrei,
Ocrotitor și Părinte Spiritual al României**

O punte peste milenii Ionel Cococi și ceramica lui de Vădastra

Încerc să creionez un portret al artistului **Ionel Cococi** ajuns la o maturitate creativă. Ne știm de aproape un sfert de secol, timp în care am trăit împreună multe întâmplări



Valeru Ciurea

pag. 11-12-13

Înființarea de școli confesionale în Diaspora pentru păstrarea identității românești!

În ultimii 25 de ani numărul românilor în Diaspora a crescut constant și masiv. S-a ajuns astăzi, ca circa șapte milioane de români să trăiască în afara granițelor țării. Se nasc mai mulți copii români în Diaspora decât în România. Dacă statul român nu are grijă de românii din Diaspora riscăm ca în două generații să pierdem această comunitate de limbă, istorie, identitate și credință religioasă, care reprezintă azi o zestre specială a valorilor românești și o punte de legătură dintre România și țările în care trăiesc conaționali noștri.

Trebuie să recunoaștem că Biserica Ortodoxă are o contribuție fundamentală la păstrarea valorilor culturale, lingvistice, istorice și religioase românești în Diaspora. Biserica Ortodoxă Română continuă să crească în Diaspora. Reiese din datele statistice publicate de Patriarhia Română la București, potrivit serviciului de informații austriac „Pro Oriente”, următoarele: Biserica Ortodoxă Română are patru arhiepiscopii ...

Ionuț ȚENE, pag. 3

OLTENIA

Sus Llanuras y sus Ríos hace sostenible el Orgullo de su Gente

Oltenia es una Región de colores vivos que te envuelve en esa mezcla entre Oriente y Occidente, su pasado y presente se siente envuelto en esa simbiosis que le da cierto



A. CALDERÓN de JESÚS, pag. 5

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

pag. 14



1 Decembrie 1918 - Declarația de la Alba-Iulia, act juridic cu valoare de drept internațional

La 15 noiembrie 1918, Consiliul Național Român Central - C.N.R.C. a promulgat ceea ce am numi astăzi „legea electorală” - coloana vertebrală a oricărei democrații autentice - adică regulamentul pentru alegerea deputaților Adunării Naționale a Românilor. Precizându-i-se caracterul reprezentativ, consultativ și implicit de constituentă, Adunarea Națională a fost convocată, prin anunțul din 20 noiembrie, pentru data de 1 decembrie 1918 la Alba-Iulia.

În număr de 1.228, delegații au fost aleși în mod democratic, în cadrul circumscripțiilor electorale locale sau al organizațiilor tuturor partidelor politice, asociațiilor și organismelor economico-financiare, culturale...

editorial

LA DIASPORA "CULTURO"



Sabedores que Rumania es un País que cuenta con grandes posibilidades en todos los ámbitos de la vida, aun teniendo en cuenta que el patrimonio y la Cultura Rumana sigue siendo un poco desconocida sobre todo en aquellos aspectos que afecta a la Diáspora, pero hoy y sin temor a incurrir en vanidades diré que todo esto tiene inicios de está cambiando.

Porque la Diáspora Rumana en estos últimos tiempos esta empleado todo su esfuerzo para hacerse entender en el Mundo, en cuestiones tan importantes como son los temas Sociales y Culturales que les atañe, para ello consigue implicar a Asociaciones y personalidades de dentro y fuera de Rumania,

bajo proyectos llevados a cabo por las distintas Asociaciones de la Diáspora, que pretende unificar criterios con el propósito de mantener viva la identidad Rumana.

En este caso y en torno el Festival de libros y Arte "CULTURO" promovido por la **Asociación Socio Cultural Romanati - Centro Cultural La Tierra Tracia**, llevado a cabo en distinta poblaciones de la Comunidad de Madrid, donde ha contado con participaciones de Asociaciones venidas de todas partes del Mundo que durante cuatro días se han presentado, conferencias, debates, presentaciones de Libros, recitales Poéticos, Exposiciones de fotografía y Pintura, actuaciones tanto Teatrales como Musicales,

todo ello hizo las delicias del público asistente tanto españoles como rumano.

Lo importante de todo esto es presentar a Rumania como un componente necesario que forma parte de la estructural cultural y social de Europa, para esto es necesario que sean los propios rumanos los que estén convencidos de ello.

Lo sucedido en este evento recoge la importancia y la necesidad que tiene para todos los Rumanos de dentro y fuera el mantener vivo el espíritu de pertenece a una Nación, que ante las adversidades tiene que hacerse vale y respeta, que pertenecer a un país como este es todo un Orgullo.

Por lo que encuentros como estos son más que justificados, porque a través de ellos se consigue crear un hilo conductor entre los residente en Rumania y la Diáspora con unas consecuencias de lo más interesante, porque uno y otro aportan vivencias y experiencias, que hace factible la intercomunicación, que facilitan llevar a cabo proyectos comunes que sin duda alguna ayudan a llevar a Rumania al Lugar que le corresponde.



A. Calderón de Jesús:
Analista y Crítico Cultural



Nota de presă desfășurare proiect DEZBATERI: COMUNITATEA ROMÂNILOR DIN SPANIA



In perioada iunie - noiembrie 2023 Federația Asociațiilor de Români din Andalucia FARA în parteneriat cu RADIO ROMÂNUL a desfășurat proiectul DEZBATERI: COMUNITATEA ROMÂNILOR DIN SPANIA cu finanțare de la Departamentul Românilor de pretutindeni, Guvernul României.

In cadrul acestui proiect s-au desfășurat două ateliere/dezbateri: primul în data de 05/10/2023 în Torrejon de Ardoz, Madrid, și cel de-al doilea în data de 04/11/2023 în Cordoba, Andaluzia.

In cadrul acestor evenimente s-a discutat de situația comunității românilor din Madrid și Andaluzia: piața muncii, violența de gen, integrare, piața muncii, legăturile cu România, asociații de români și obstacolele întâlnite în activitățile lor, etc. Mulțumim pentru participarea la aceste doua ateliere:

1.Consulatelor Generale al României la Madrid și Sevilla, reprezentate de dna. Anamaria ALMĂȘAN -Gerant Interimar, ministru plenipotențiar și dl.

Călin-Mihail BICHIS, Consul.

2.Primăriei Torrejon de Ardoz, dlui Primar Alejandro Navarro Prieto, domnilor Consilieri Rubén Martínez Martín și Mircea Ioan Apitilioaei Apitilioaei

3.Reprezentaților asociațiilor SALVA, ROMÂNILOR DIN MOSTOLES, MUNTENIA, PROVITALEX, ROMANCELOR DIN CORDOBA, CARISMA JUVENIL, UNIUNEA MUNCITORILOR ROMANI, RUF-Rumanian United Fund/ VIA TRANSILVANICA, TRAIAN, ASOCIAȚIA ROMANCELOR DIN CORDOBA, CASA ROMANIEI DIN HUELVA, Asociația ROMANATI

4.Antreprenori (Valentina Taurus, Rebrean Vasilica și Gheorghe Stan), BUSINESS SUPPORT, părintele Mihai Cătălin Savu și persoane particulare.

Sperăm să putem ajunge și în alte comunități din Spania în anii următori cu acest atelier inovator.

Președinte Federația FARA
Gabriela Stan

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almeria 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34 641 847 842

Redactor Șef: Mircea G. Florescu
Redactor Șef Adjunct: Cristian Ghica
Redactori: Andra Fornea, Maria Mazilu, Loredana Dragă, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Tanța Tănăsescu, Gelu Sabău
Machetare grafică: Dorina Florescu



DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziarștilor Profesioniști din România





Înființarea de școli confesionale în Diaspora pentru păstrarea identității românești!

Ionuț ȚENE

culturale românești din Diaspora.

În cazul comunităților românești din Diaspora, promovarea și sprijinirea școlilor de weekend și a cursurilor de limba română constituie cel mai important instrument de susținere a filonului lingvistic și cultural românesc la tânăra generație. Pe de altă parte, problema învățământului în limba maternă în comunitățile din jurul granițelor este în continuare delicată, dată fiind politica statelor în cauză în domeniul învățământului în limbile minorităților naționale.

În acest context favorabil românilor din exterior, Departamentul pentru Români de Pretutindeni oferă anual copiilor români din străinătate, care frecventează școli cu predare în limba română, sau cursuri de limbă, cultură și civilizație românească, consumabile de uz școlar (ghiozdane complet echipate cu caiete, penar, acuarele, pixuri, creioane, carioci etc.).

"Diaspora poate deveni o minoritate națională fără identitate", avertiza lunile trecute un director din cadrul Departamentului pentru Români de Pretutindeni. "Sunt proiecte în Diaspora care privesc organizarea unor școli de duminică, a unor ateliere de limba română, unde copiii învață în sistem extracurricular limba română. Vorbim despre o dezvoltare și o profesionalizare a celor care îi învață pe copii, de la cele mai fragede vârste, să gândească românește, să aibă dor de țară. Există la nivelul statului român o altă instituție, numită Institutul Limbii Române, care are un curs de limbă, cultură și civilizație românească. Dar în Italia, unde sunt peste 250.000 de copii de origine română în sistemul de învățământ, acest curs ajunge la 3000-4000 de copii. Evident că eforturile făcute de Institutul Limbii Române nu ajung să răspundă nevoilor din comunități. Rolul nostru este să trezim interesul pentru limba română ca limbă vie, limbă maternă, dar aici intervine și un proces de mândrire a părinților, pentru a putea să conștientizeze faptul că e bine să îi învețe pe copii româna la cele mai fragede vârste. Odată ce au tangență cu mediul românesc, se dezvoltă în bazinul lingvistic românesc, acei copii vor gândi românește toată viața. Și sunt studii

psihologice făcute. E foarte clar că un copil care învață limba maternă de la început se dezvoltă mai bine decât un copil care nu știe al cui e. Am mai spus asta și în alte dezbateri. Ne putem trezi peste 20 de ani cu o altă minoritate națională, diaspora. Nu vor ști nici că sunt americani, nici români, ci undeva între. Această situație poate să cauzeze o traumă psihică peste ani și ani. Trebuie să ne gândim la politici publice care să răspundă nevoilor din comunități, indiferent că acei copii trăiesc în Italia, Franța sau revin în țară", a declarat Radu Cosma, directorul Direcției de Proiecte pentru Diaspora și Comunități Istorice din cadrul Departamentului pentru Români de Pretutindeni, în cadrul conferinței Bogățiile românilor din Diaspora! – Dezbateri despre legitimarea românilor prin cultură, organizată de DC MEDIA GROUP.

Cred că șansa păstrării identității lingvistice, culturale, istorice și religioase a românilor din Diaspora este încheierea cât mai urgentă a unui protocol dintre BOR și DRP, cu sprijinul Guvernului României, pentru înființarea de școli confesionale pe lângă parohiile ortodoxe române din Diaspora. Aceste școli confesionale pot funcționa în sistem de "școală după școală" (after school) în cadrul parohiilor și pe lângă bisericile ortodoxe din Diaspora, cu profesori plătiți de către statul român, care vor avea rolul funciar, ca elevi români din Diaspora să învețe limba română și să-și însușească cunoștințe de istorie, geografie, literatură și cultură română. Profesorii pot fi cadre didactice emigrate în Diaspora, care vor fi plătite în urma protocolului încheiat dintre DRP și Patriarhia Română de la bugetul de stat al României. Consider că, aceste școli confesionale în regim de "școală după școală" (after school) vor fi adevărate focare de cultură și educație, ce vor păstra identitatea lingvistică, istorică, religioasă și culturală a românilor din Diaspora. Școlile confesionale românești din Diaspora trebuie să fie integrate în rețeaua noastră școlară, cu o contribuție specială la zestrea culturală a românilor pe plan național și universal.

Copiii români din Diaspora sunt parte a viitorului națiunii și culturii române. Să avem grijă de ei.

PLATFORMĂ CULTURALĂ
A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

www.culturo.ro



Viața într-un orașel din Madrid – El Escorial O viziune subiectivă

Dana OPRICA

Primul meu proprietar (în sens locativ), cândva la început de mileniu trei, a fost o femeie de 82 de ani, Juana, deschisă, dar religioasă, într-o epocă în care societatea vitupera orice practică de gen, modestă, dar autoritară, prudentă și foarte harnică. Fusesse gospodină toată viața, mamă a cinci copii, care la rândul lor aveau copii, iar aceștia alți copii, toți – lumina ochilor ei. Mai avea să o crească mare pe cea mai tânără nepoată, Patricia, de 9 ani, rebelă, neastâmpărată, drăgăstoasă și ... pe mine.

A fost primul meu contact adevărat cu un autohton spaniol, care a însemnat, de fapt, un contact cu toată istoria recentă! Din prima zi, mi-a zis că locuința ei este casa mea, iar ea va fi pentru mine ca o mamă. Și a fost mai mult decât o mamă, deoarece o mamă te mai obligă să faci câte ceva prin casă, în schimb Juana îmi oferea totul. Așa se simțea ea fericită, făcându-i pe alții fericiți! De fapt, Juana nu era proprietara casei, ci gospodina casei care îngrijea de toți câți se aflau acolo, în orice moment.

Cu Juana aveam să cunosc cutumele unor oameni, orgolioși de orașelul lor de 5000 de locuitori, pe care marele rege Filip al II-lea și-l alesese pentru ridicarea unei mănăstiri (un complex alcătuit dintr-un muzeu, un panteón, o bazilică, un institut, un palat cu grădini interioare, o bibliotecă pentru cei inițiați, adăpostind cărți interzise și rare), la finalizarea căreia, spune legenda, din lipsă de piatră au pus blocuri mari de aur. La orice masă, care se termina cu o suprasasă (termen care desemnează timpul petrecut la masă, discutând, după ce toată lumea a mâncat), se aducea în discuție istoria monumentului: cei mai mulți spuneau că Filip al II-lea a poruncit să o edifice în amintirea victoriei de la San Quintín contra trupelor lui Henri al II-lea, rege al Franței, repurtată în data de 10 august 1557, ziua Sfântului Laurențiu, ca gest expiator pentru masacrul civililor refugiați chiar în biserica San Lorenzo și ca loc de sepultură pentru părinții săi, Carol Quintul și Isabela a Portugaliei, al său și al succesorilor săi. Delimitându-se de forma de grill – Sfântul Lorenzo a ars pe grătarul care a constituit modelul arhitectonic al mănăstirii –, alți istorici consideră că monumentul ar fi urmat planurile Templului lui Solomon desenate de istoricul iudeo-roman Iosif Flaviu. Din înălțimile din împrejurimi, din scaunul devenit La Silla de

Felipe II, prințul urmărea ritmul desfășurării impozantei construcții. Și parcă și azi, locuitorii simt ochiul suveranului în al cărui imperiu, spuneau falnic, nu apunea niciodată soarele.

În acest mic orașel locuia Juana, respectând frumusețea anotimpurilor, azilelor, a momentelor, pe care le făcea și mai strălucitoare oferindu-și bucuria de a se înfrumuseța: se coafa cel puțin o dată pe săptămână, și se mândrea cu unghiile îngrijite și elegant colorate de manichiurista care o vizita regulat. Și era dintre cele mai modeste și oarecum departe de viața socială. Zilnic, vorbea la telefon cu prietena sa de 90 de ani, Cândida, pe care nu am reușit să o întâlnesc niciodată, dar despre ale cărei pățanii auzeam mereu, pentru că era ea cea care o informa pe Juana de toate activitățile sociale care se anunțau în micul oraș și dedicate lor, persoanelor de vârsta a treia. Se întâmpla așa, deoarece Cândida își petrecea toată ziua în Centrul pentru persoanele în vârstă (o soluție pe care o găsiseră, printre altele, administrația spaniolă pentru bătrânii lor, pentru a simți bucuria vieții, pentru a se menține activi), unde se adunau ziua ca să vorbească, să bea o cafea, să joace mus (un fel de poker, însă fără miza banilor), parchís (un fel de Piticot, însă nu chiar așa infantil), să ia prânzul care costa, pe atunci, nu mai mult de trei euro (era posibil, pentru că aceste centre erau coordonate de către primării care le și subvenționau), într-un cuvânt se simțeau bine, în lumea lor, cu poveștile lor, cu istoria lor. Cea mai mare distracție era totuși dansul; în fiecare sâmbătă, femei, bărbați, văduvi, văduve, cu toții bine îmbrăcați, cocheți, cu curajul acumulat într-o viață, se mișcau așa cum puteau pe ritmuri de paso-doble, tango, chotis (dans în doi, specific Madridului; se dansează, în special, cu ocazia zilei Sfântului Isidro, patronul capitalei Spaniei, aniversat la 15 Mai), sevillanas (dans tipic din Andalucia cu mișcări ample, susținute de mușcătoarele castañete). Era și un mod de a-și căuta și găsi jumătatea de care să se sprijine pentru restul zilelor.

Pe Juana, văduvă de peste 30 de ani, nu o interesa perspectiva aceasta, ea mergea acolo să

se amuze: își alegea un scaun de unde urmărea cum bărbații invită la dans femeile, cum ele roșeau domnișorește, cum cele de pe scaune se atenționau discret și își făceau cu ochiul una alteia să nu piardă scena, cum bărbații mai vigilenți aclamau, încurajau, făceau galerie. Era o re-trăire a celor mai frumoase și emoționante momente din adolescență; aveau nevoie de aceste clipe pentru ca să uite toate greutățile și pentru ca să simtă din nou bucuria tinereții, căci **“tinerețea înseamnă divinitate. Zeii nu îmbătrânesc.”**

Orașul își purta locuitorii spre aceleași ritualuri: femeile se dedicau, cu siguranță și semeție, care rezultau dintr-un permanent savoir-faire, activităților domestice, în timp ce bărbații nu ocoleau cuvenitul și, totodată, sănătosul aperitiv însoțit de discuții și glume cu prietenii de-o viață, întotdeauna după ce îndeplineau singura obligație: aceea de a cumpăra pâine.

Tabloul unei vieți care nu ieșea din obișnuit, datorat unei stabilități economice și sociale, se întâlnea și în capitală, aflată la 60 de km Escorial, însă cu un pic mai mult glamour. Doamnele, și ele extrem de puse la punct, se întâlneau în localuri tipice: cofetării unde se servește ciocolată caldă cu churros (un fel de gogoși) – cea mai cunoscută este Chocolateria San Ginés, care datează din 1894 – o bere sau o gustare. Bărbații sunt mai scumpi la vedere decât femeile, care trebuie și reușesc să facă o paradă a eleganței care însumează îmbrăcămintea clasică, bijuterii de lux, foarte vizibile, coafuri evidente și machiaj discret, însă și ei se întâlnesc să vorbească despre tot felul de întâmplări, să-și amintească de prieteni, să glumească, să vorbească despre fotbal – nu se putea altfel! – și despre politică!

Se vede de departe că spaniolii își petrec viața mai mult pe lângă casă, decât înăuntru, indiferent de vârstă.

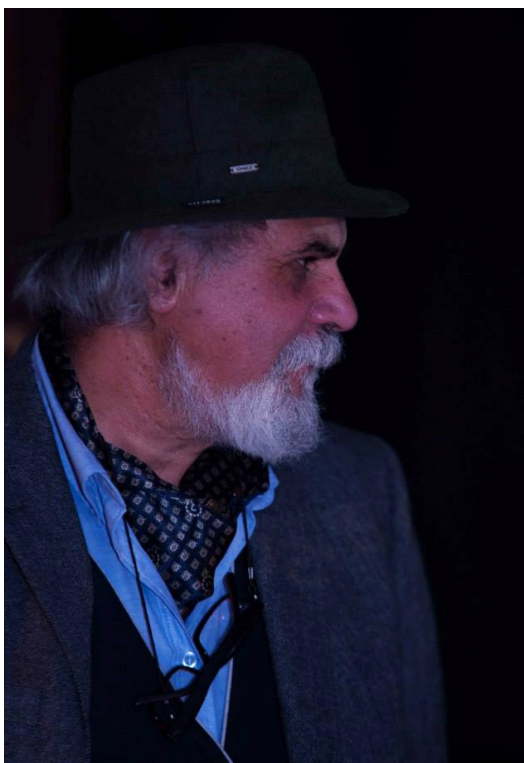
Fragment din articolul 50 años de senectud - 50 de ani de senectute . Va urma.



OLTENIA

Sus Llanuras y sus Ríos hace sostenible el Orgullo de su Gente.

A. CALDERÓN de JESÚS: Crítico y Analista Cultural



Oltenia es una Región de colores vivos que te envuelve en esa mezcla entre Oriente y Occidente, su pasado y presente se siente envuelto en esa simbiosis que le da cierto encanto, por lo que Rumania parece un amontonamiento de Mundos distintos en uno solo lo que da la sensación de encontrarte en una amplia diversidad Multicultural, en la que convive distintos conceptos, que se asemejan a épocas a centrales.

Condado de Olt, sostiene tras de sí un historial cultural muy rico y, en este sentido, son los numerosos hallazgos prehistóricos que muchos de sus pueblos albergan, los que encabezan el propio orden de prioridades que hacen ensalzar su cultura.

No obstante, su gente no sólo viven y se embelesan con la historia cultural del pasado, pues, aunque ese acervo cultural es para sentirse orgulloso de él, ellos no tienen más remedio como cualquier ser viviente en tener en cuenta la realidad inmediata que configura el presente, piedra de toque de la que se despega hacia el futuro, conceptualizaciones que nos quedan palmariamente claras con situarnos y observar la realidad de sus pueblos como pueden ser **Bals, Draganesti, Caracal, Corabia** y cómo no, en su capital **Slatina**.

Tanto el **Danubio**, que riega sus grandes llanuras de tierras fértiles, muy buenas para la agricultura, como sus afluentes, destacando sobre ellos el que lleva el mismo nombre del propio Condado, el **Olt**, fueron el desgaje central del encuentro entre distintas civilizaciones que dejaron plasmado su impronta en la raigambre histórica. Fueron principalmente los Dacios como los Romanos lo que, con toda probabilidad, situados por

toda esta geografía, los primeros moradores que dieron sentido ocupacional a estas tierras sobre todo por las orillas del Danubio, como está siendo reconocido por los muchos hallazgos de restos arqueológicos encontrados en estos bellos parajes.

Aunque este Condado sigue siendo mayoritariamente agrícola, tienen cierta influencia en su economía las actividades derivadas de la industria, destacando sobre ellas la metalúrgica y, en este sentido, en modo alguno podría soslayarse el importantísimo dato de contar con una de las mayores empresas de Europa relacionada con la fabricación de aluminio.

La ciudad de **Bals** tiene muchas de estas empresas, en el que, sus edificios y monumentos llaman la atención por sus acusadas y est ticas características, con los añadidos del Centro de Escultura o el famoso Puente Met lico, por bajo del cual discurre el río Oltet, no pudiéndose omitir La Casa de las Juventudes, recordándonos a los edificios en los que se sitúa la Barriada de los Artistas, la mismísima capital alemana Berlín.

En el pueblo de **Caracal**, nacieron un puñado de buenos pensadores, entre ellos los Artistas **Marius Murcenescu, Theodor Buscan, Ion Murcenescu, Vintila Mihaescu**, éste último, junto a su mujer Violeta, son dos buenos exponentes de arte rumano, pero por el que me movió cierta pasión e interés por el Arte de esta Ciudad está el nombre de **Dan Diminescu** personaje muy coherente con los principios del Arte en cuanto lo personal y profesional, fue un placer y un honor poder compartí opinión con él.

El hecho de poder contar para ello con el elocuente soporte de su Museo, situado en un edificio de estilo gótico afrancesado que, junto a su Basílica y el Edificio del Teatro Nacional, aglutina lo que fue un pasado glorioso para la cultura de este pueblo, a esto hay que añadir la grata impresión que me lleve a escuchar estos y otros agradables relatos de su responsable Municipal como es el Alcalde actual, **Don Ion Doldurea**, que con un verbo fluido y seguro defendió causas que est n haciendo posible que Caracal sea uno de los Pueblos mejor valorados para llevar a cabo la defensa del Patrimonio Cultural de Rumania.

Draganesti tiene entre otras muestras artísticas de qué presumir, su museo Etnológico, por ser esta la zona donde se





ha podido llevar a cabo una muy buena recuperación de su patrimonio histórico, aparte de contar con unos monumentos que señalan los períodos importantes que este pueblo tiene en la historia del condado de Olt. Esto es debido a un personaje que asido toda una institución, para la defensa de la memoria histórica no solo para esta Región, sino para Rumania se trata de **Traian Zorzoliu**. Con una cabeza y unas manos privilegiada a la hora de hacer posible este grandioso proyecto.

Corabia (Barco), ciudad que se homogeneiza por estar situada a la misma orilla del río Danubio, es conocida también como ciudad frontera, avalando tal expresión el mismo río que discurre entre la línea divisoria de Rumania y Bulgaria, teniendo a esta riqueza fluvial como uno de sus mayores alicientes turísticos, por su asentamiento primigenios de la Edad de Hierro y por conservar restos amurallados de lo que fue fortaleza romana.

Con acusado interés se encuentra el puerto, por ser éste uno de los más importantes sobre esta zona del río Danubio, con los añadidos de sus Monumento y la Catedral Ortodoxa, que forman parte de unas de las más importantes de esta nación.

Como claro exponente es también su Festival Cultural, llamado Barco de Oro, a

través del cual se concentran actividades de todo tipo, desde la m sica folclórica hasta la más actual pasando por el teatro, el arte y la escritura.

Bobicesti, es una pequeña comuna pero como todas tiene ciertos encantos sobre todo la irrefutable amabilidad y sencillez de sus gentes, simbolizados por elevación cultural en dos grandes pintores, **Ovidiu Barbulescu** y **George Paunescu**.

En cuanto a las aportaciones artísticas y culturales que el condado de Olt hace a la misma, tal vez podamos sacar conclusiones, comprendiéndolo mejor, luego de dar conocimiento del informe que sobre el arte y el artista tiene en dicha zona, redundando en la nación rumana.

Es muy común que por estos pueblos podamos encontrarnos con actividades que suelen valer como base promocional para potenciar la cultura de los mismos, siendo el empeño y esfuerzo que hacen sus instituciones y habitantes por dar a conocer los valores que sustentan los principios elementales de la cultura de esta.

Slatina, a pesar de tener más de siete siglos, y que fue mencionada por primera vez en un documento emitido por Vladislav I Principe de Valaquia. La palabra Slatina es de origen Eslovaco el derivado de Slatina significa "**Tierra Salada**".

A lo mejor desde el punto de vista del que la visita por primera vez, con prontitud puede percibir que es una ciudad nueva, compuesta de grandes avenidas, con edificios y parques totalmente integrados en la fisonomía propia de las ciudades modernas.

Entre los edificios que pueden perfectamente justificar lo anteriormente expuesto, están la Biblioteca Ion Minulescu, la que dispone de una base de documentación muy importante para la consulta y la iniciación

a la lectura, incluso hay material didáctico en distintas lenguas extranjeras, o el Museo de la Región de Olt, donde encuentran un gran apoyo muchos de los actuales artistas de este condado y, por supuesto, es el sitio en el que est n expuestos objetos y pinturas de algunos de los clásicos y contemporáneos pintores rumanos, y tales son los casos de **Octav Bancila, Dumitri Ghiata, Alexandru Ciculescu, Henri Catergi, Ion Popescu Negri, Spiru Vergulescu, Nicolae Truta**.

Con un espacio logrado muy importante para la difusión de las artes, poseyendo de igual manera con el Centro Cultural Eugen Ionescu, situado en uno de esos edificios que es un ejemplo de arquitectura moderna, con un diseño propio de una ciudad del futuro, estando dirigido en la actualidad por **Gheorghe Smarandache**, un buen amigo, con el que he compartido toda clase de aventuras en ese ir y venir por ciudades y pueblos por toda la geografía rumana, en pos de los artistas y su arte, sobre todo con los relacionados con el condado de Olt.

En mis contactos con ellos me he encontrado con todo tipo de personas que conjugan las variopintas actividades artísticas, razones por tanto que justifican el hecho de quererlos homenajear a todos ellos, los que exhiben con orgullo sus valiosísimas cualidades artísticas homogeneizadas con el general sentimiento de los valores artísticos de esta zona, debiéndose mencionar aquí el derecho propio que tienen para ello **Sabin Balasa, Ion Popescu Negrin, Spiru Vergulescu** y, cómo no, **Nicolae Truta**, hombre al que conocí en los últimos momentos de su vida.

Para mí, como para todos los amantes del arte, representó un duro golpe su pérdida; en el apartado dedicado a él dir  quién fue y lo que representa su arte. Desde aquí aprovecho para incluir en este homenaje a otros artistas vivos, que est n aportado esfuerzo y sacrificio para que el arte de esta noble nación rumana pueda seguir hacia delante, a través de ellos, con el importante añadido de los apoyos y facilidades institucionales que se están haciendo, para que proyectos como éste, vinculados estrictamente a la cultura y el arte de Rumanía, culminen felizmente para el generalizado bien cultural rumano y de este modesto autor.

En el apartado de gente que hace posible que la Cultura de esta Ciudad tenga una gran vigencia, están las gente de la parodia teatral, que recientemente he tenido el honor de poder convivir dentro y fuera de Rumania, donde su actuaciones han sido sublime, encabezado por un elenco de actores que sin ser auténticos profesionales, han dado la talla para serlo, gracias a **Valeru Ciurea, Nicolaie Dinca** y al resto de interviniente, por saber producir y difundir el Teatro como fuente de inspiración de los valores Rumanos.





Sfântul Sinod al B.O.R. a declarat anul 2023 în Patriarhia Română ca fiind Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice și Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești (psalți). Una din marile bogății ale Sfintei Biserici este tezaurul imnografic, alcătuit de-a lungul unei perioade de secole. Acest tezaur este sinteza credinței, a trăirilor și a frământărilor ei.

Imnul, după definiția D.E.X., este poezia sau cântecul solemn prin care se preamărește o idee, un eveniment sau un erou. În Biserică imnul este poezia, sau cântarea care preamărește pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, pe sfinți, astfel imnografia este arta de a compune imne. Imnele creștin-ortodoxe sunt adresate lui Dumnezeu, vorbesc despre Dumnezeu și au fost scrise din inspirația Duhului dumnezeiesc și cuvintele lor sunt icoane ale dumnezeirii.

Referitor la tema noastră, motivația este dată de dorința de a cinsti pe autorii și interpreții muzicii bisericești, ca exemple elocvente de cultivare a muzicii bisericești, care susține rugăciunea și intensifică viața liturgică a comunităților bisericești.

Împreună cu Sfânta Scriptură, imnografia inițiază creștinul în procesul cunoașterii lui Dumnezeu. Imnografia creștină este rodul sintezei între tradiția iudaică, în cadrul căreia s-au format și organizat primele comunități creștine, și tradiția culturală mult mai largă a spațiului greco-roman. Cultul creștin a preluat elementele necesare din ambele spații pentru a-și construi o tradiție proprie, originală. Psalmii și psalmodierea au reprezentat inițial primele structuri imnografice ale cultului creștin. Acest fapt ne este indicat de mărturiile Noului Testament, în special de Faptele Apostolilor și de epistolele pauline.

Cât privește literatura perioadei apostolice, în Didahia sau Învățătura celor doisprezece apostoli avem primele mărturii despre rugăciunile baptismale și euharistice, acestea din urmă fiind constituite într-o formă specifică imnului. Prin natura sa, imnul religios este o compoziție sintetizatoare, într-o formă restrânsă, bine stabilită din punct de vedere formal, prin care sunt redată principalele învățături ale mărturisirii de credință a Bisericii. Prin aceasta, textul imnului nu este doar unul cu valoare de rugăciune, ci și unul mărturisitor. Persecuțiile și actele de martiraj din perioada incipientă a Bisericii, aduc probe despre existența cultului și a muzicii religioase. Astfel este exemplul Sfântei Perpetua, aruncată la fiare, la 7 martie 202. Ea intră în amfiteatrul din

Evoluția istorică a imnografiei liturgice

Cântarea sfântă este respirația rugăciunii sfinte și așa cum trupul nu poate trăi fără respirație, tot așa Biserica nu se poate ruga deplin fără cântec.

Pr. Dr. Nicolae Ioniță – Castellón de la Plana

Cartagina psalmodiind.

În secolul al II-lea sunt atestați psalții. Denumirea de psalt, apăruse în Constituțiile Apostolice. Organizarea cântărilor bisericești este atestată la Constantinopol în anul 535, fiind precedată de apariția școlilor în care se pregătea această categorie a slujitorilor cultului creștin.

Apariția psalților și a școlilor în care ei se pregăteau este urmată de înregistrarea primelor colecții de texte cultice, numite tropologhioane, condacarii sau antologhioane. Extinderea formelor cântate în serviciile de cult, este determinată de adăugarea unor noi sărbători, în special a celor de comemorare a sfinților și martirilor și cele legate de cultul morților.

O altă cauză a diversificării și amplificării cântării religioase din această perioadă, o constituie ereziile și lupta pentru păstrarea dreptei credinței. Este motivul pentru care în ele se transferă elemente dogmatice, ajungându-se ca principalele dogme să fie exprimate prin cântări reprezentative. Se naște astfel o adevărată concurență muzicală, din care noile cântări ies nu numai învingătoare dar și îmbogățite în exprimare și semnificație.

Cântările religioase cuprinse în cărțile de cult ale Bisericii Ortodoxe (*Liturghier, Octoih, Triod, Penticostar, Minee, Moltfelnic, Acatistier*) sunt creații pline de talent și zel, ale poezilor și compozitorilor bisericești, începând din zorii vieții creștine. Putem vorbi în secolul al-II-lea, despre Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei (+107), care preamărește pe Hristos în Cântări și Imne și introduce cântarea antifonică, ceea ce presupune o formă de organizare a cultului creștin.

Sfântul Iustin Filozoful și Martirul (+163), a fost autor al unor imne, cuprinse în cartea Psaltis. Secolul al-III-lea și al-IV-lea sunt mai bogate în creațiile imnografice, amintim pe: Sfântul Clement Alexandrinul (+215), Antinoghen Martirul, episcopul Sevastei, Sfântul Efreem Sirul (+373), Sfântul Ambrozie al Mediolanului (+397), Sfântul Grigorie de Nazians (+390).

Apariția ereziilor și nevoia combaterii acestora a grăbit alcătuirea imnelor bisericești, cu caracter dogmatic, în care se formula, pe scurt învățătura ortodoxă (corectă) de credință. Unul din cele mai vechi imne de acest fel este Lumină lină, imn cu conținut trinitar și hristologic în același timp, atribuit Sfântului Antinoghen, episcopul Sevastiei, martirizat în timpul persecuției lui Dioclețian, începutul secolului al-IV-lea. Imnul creștin a fost astfel utilizat la început ca o armă apologetică, de apărare și de popularizare a învățăturii ortodoxe de credință, pentru combaterea învățăturii eretice. Încetul cu încetul ele au pătruns în uzul cultului, luând loc în rânduiala diferitelor slujbe bisericești. Ele constituie astăzi conținutul prețios și sacru al celor mai însemnate cărți de slujbă: *Octoih, Triod, Penticostar, Minee*.

Formele fundamentale ale poeziei imnografice

EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SPANIEI ȘI PORTUGALIEI
CATEDRALA ORTODOXĂ ÎNTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICA - MADRID

Colocviul POEZIE ȘI IMNOGRAFIE

TEOLOGIE CUVINȚILE CÂNTĂREȚ

Invitați:

Prof. Dr. Felix Nicolau – Univ. Complutense Madrid
Monahia Timoteia Tereza – Măn. Cenicientos
PC Pr. Eugen Barz – Paris
PC Pr. Dr. Nicolae Ioniță – Castellón de la Plana

Moderator:
Ierom. Arsenie Baltă – Catedrala Episcopată din Madrid

12 NOIEMBRIE 2023 ORA: 19:00

Sala mare de conferințe a Centrului Eparhial,
Calle de las Tubas, n. 9, Madrid

Cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte
† Timotei
Episcopul Ortodox Român al
Spaniei și Portugaliei

Colocviul face parte din seria de evenimente dedicate anului 2023, declarat de Patriarhia Română ca „Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice” și „Anul comemorativ al Imnografilor și Cântăreților bisericești”

sunt trei: troparul, condacul și canonul:

1. Troparul – mod, fel, chip, pentru că proslăvește felul vieții sfinților, biruința lor asupra patimilor, sau a celui rău.
2. Condacul – are forma unui vers în care se descrie pe scurt sărbătoarea respectivă.
3. Canonul – este o compunere de mai multe cântări care formează împreună un întreg. Canonul complet e format din nouă ode.

Una dintre caracteristicile cultului divin public ortodox este aceea de a fi cântat. Ca și alte elemente componente ale cultului divin și cântarea s-a inspirat din tradiția cultică de la sinagogă. Mare parte dintre creștinii primelor comunități erau proveniți dintre iudei. De asemenea mare parte a serviciilor divine în primele trei secole, se compuneau, din lecturi biblice și psalmi. Aceștia din urmă erau cântați în diferite moduri: **Simfonic** – de toată adunarea; **Antifonic** – de către două cete care executau pe rând versetele psalmilor; **Refrenar** – se relua finalul versetului; **Responsonic** – se prelua de către tot poporul, versetul cântat de către cântăreț.

Ereziile care au tot tulburat Biserica primelor veacuri au influențat viața bisericească deosebit de pozitiv. Mai întâi, ele au determinat autoritatea bisericească să elaboreze norme canonice privitoare la viața liturgică. Ele au determinat apariția imnografiei de inspirație creștină, prin intermediul căreia să se fixeze dreapta credință. Această metodă a fost uzitată inițial de către eretici. Ei sunt cei care au folosit primii imnele ca armă de luptă dogmatică și ca mijloc de propagare

a ereziei în rândul credincioșilor (Marcian, Valentin, Bardesian în Siria).

Procesul de românire a muzicii bizantine

În secolele XVIII și XIX, în Biserica bizantină, apar câțiva muzicieni, care, luând ca bază sistemul muzical început de Sfântul Ioan Damaschin și continuat de Ion Cucuzel, îl adaptează și înlătură din muzica bisericească melodiile turcești, a căror influență făcea tot mai simțită.

Noul sistem muzical înfăptuit în anul 1814, la Constantinopol, de către renumiții muzicieni Grigorie Levitul, Hurmuziu Hartofilax și Hrisant mitropolitul, a fost adus la noi în anul 1816, de către Petre Manuil Efesiu, bun cunosător al celor două sisteme muzicale-vechi și nou. Cu ajutorul mitropolitului Țării Românești, Dionisie Lupu, acesta înființează la, 16 iunie 1817, Școala de muzică bisericească de la biserica **Sfântul Nicolae-Șelari** din București.

Prima etapă a procesului de românire aparține cântării orale în limba poporului, așa cum ne atestă multe documente încă din timpul lui Vasile Lupu și Matei Basarab. Paul de Alep, însoțitorul patriarhului Macarie, al Antiohiei în Țările Române, consemna cântarea biligvă în strana dreaptă în grecește, iar în cea stângă în românește (1655). În 1710 este recunoscută prima slujbă integrală în limba română. În 1712, apare „**acum întâi tălmăcit pe limba românească**” Octoihul lui Antim Ivireanu. În 1713- apariția **Psaltichiei românești** a lui Filothei Jipa.

Ion Popescu-Pasărea născu rolul cântării de strană „**evangelizarea propriu-zisă a poporului nostru**”. Este demnă de reținut și pledoaria Mitropolitului Dosoftei, din predoslovia Psaltirei: „**În Biserică mai voia mi-i cinci cuvinte cu mintea să grăiescu ca și pre alții să învăț, decât zece mii de cuvinte într-alte limbi**”. Saltul mare este realizat de mitropolitul Antim Ivireanu, 1712. El tipărește la Târgoviște Octoihul românesc. Un apogeu al acestui proces îl reprezintă epoca brâncovenească, în care stranele bisericilor sunt dotate cu cărțile de cult necesare în limba română. Întâlnirea poziției cântăreților care au îmbrățișat limba română este un alt deziderat al procesului

de românire, formulat de Ieromonahul Macarie în introducerea la Irmologhionul din 1823. El condamnă deschis faptul că nu erau acceptați în calitate de psalți cei ce nu știu „**alcătuirii turcești și cu ifos de țarigrad**”. Îndemnul lui Macarie din finalul introducerii este: „**cântă de acum înainte vitejaște și cu îndrăzneală orice cântare în limba patriei tale, cu duhul cel umilit și cu zdrobirea inimii**”.

Avem trei străluciți reprezentanți ai procesului de românire, Macarie Ieromonahul, Anton Pann și Dimitrie Suceveanu. Amintim reprezentanți ai muzicii psaltice românești pe Grigore Costea, Anton Uncu, Grigore Pânțaru, George Breazu, Ioan Zmeu, Gavriil Musicescu. Orientări spre melosul psaltic au și compozitorii transilvăneni și bănățeni, Gheorghe Dima, Timotei Popovici, Dimitrie Cunțan, Liviu Tempea, Sabin Drăgoi. În spiritul tradiției bizantine au fost și Gheorghe Cucu, Paul Constantinescu, Pr. Prof. Nicu Moldoveanu, Nicolae Lungu, Constantin Drăgușin, Marin Velea.

Cel mai important reprezentant al muzicii psaltice românești din secolul nostru rămâne Ion Popescu-Pasărea, supranumit pasărea măiastră a muzicii românești. Cântăreț de strană, profesor, fondator de reviste muzicale, autor de lucrări teoretice.

Pentru generalizarea uniformizării cântării bisericești în B.O.R. se tipărește prima carte de natură teoretică, menită să stabilească principiile muzicii psaltice, pentru a o face mai accesibilă, Gramatica muzicii psaltice, alcătuită de Pr. Prof. Grigore Costea, prof. Ion Croitoru și conf. Nicolae Lungu și apărută la E.I.B.M.O. în 1951. Însoțind permanent cultul divin public, cântarea bisericească este „**limba prin care omul vine către Dumnezeu, fiind un dar bineplăcut Domnului, o exprimare a sufletului plin de evlavie adâncă față de Dumnezeu, a celui care aleargă dis-de- diminează înaintea Feței Lui**” (Despre cântarea bisericească, Prof. I. Pariiński, în revista M.M.S., an XXXV, 1959, 3-4, p. 216). De aceea, când cuvintele devin neputincioase și lipsite de profunzime în a exprima inefabilul divin, „**cântarea mijlocește pătrunderea omului pe tărâmurile care depășesc logica și limitele acestei lumi**” (Diac. Gabriel Năstasă, *Protopsalți, cântăreți și dirijor de cor la Catedrala Mitropolitană din*

lași, Ed. Pamfilus, Iași, 2007, p. 9).

Proorocul David, realizând efectul duhovnicesc al rugăciunii prin intermediul cântării, spune: „**Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi**” (Ps. 103, 34- 35). **Când rugăciunea este cântată și exprimată într-un limbaj duhovnicesc care străbate mintea și duhul, Dumnezeu prin harul Sfântului Duh, inundă sufletul despătimindu-l și alungând „duhurile răutății care sunt în văzduhuri”** (Efeseni VI, 12). În acest sens Fericitul Augustin afirmă că „**cel ce cântă, se roagă de două ori – qui cantat, bis orat**”.

În Biserică nu cântăm de dragul cântării, ci pentru a înțelege mai bine învățătura sfințelor slujbe. În Biserică nu virtuozitatea interpretativă primează, ci puterea duhovnicescă pe care muzica o poate avea, putere ce se manifestă plenar în măsura în care este găsit echilibrul optim între dorința de transmitere a mesajului teologic al textului liturgic și frumusețea interpretativă ce poate facilita acest lucru. Menținerea legăturii între logos și melos este esențială pentru înțelegerea cultului Bisericii în integralitatea sa.

Nota Redacției: În 12 noiembrie 2023, în Sala mare de conferințe a Centrului Eparhial - CATEDRALA ORTODOXĂ INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ din Madrid s-a desfășurat cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte TIMOTEI, Episcopul Ortodox Român al Spaniei și Portugaliei, Colocviul POEZIE ȘI IMNOGRAFIE – TEOLOGIA CUVÂNTULUI CÂNTAT. Invitați: Prof. Dr. Felix Nicolau – Univ. Complutense Madrid, Monahia Timoteia Țerea – Mân. Cenicientos, PC Pr. Eugen Barz – Parla, PC Pr. Dr. Nicolae Ioniță – Castellon de la Plana. Moderatorul evenimentului: Ierom. Arsenie Baltă – Catedrala Episcopală din Madrid.

Colocviul face parte din seria de evenimente dedicate anului 2023, declarat de Patriarhia Română ca „**Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice**” și „**Anul comemorativ al Imnografiilor și Cântăreților bisericești**”. În cadrul colocviului, Pr. Nicolae Ioniță a susținut comunicarea „**Evoluția istorică a imnografiei liturgice**”.



JARAMA RESTAURANTE
MEJORADA DEL CAMPO - MADRID

RESERVAS:
642366404 / 641804031

Ctra. antigua de San Fernando de Henares a Mejorada del Campo, Km.6., CP: 28840 Madrid



Bucurați-vă de
zbor
Iar de colete ne ocupăm noi!

TRANSPORT DE
PLICURI | BAGAJE | COLETE

LA DOMICILIU

643 063 263
www.dvlogistica.com

Despre pasiunea pentru fotbal a românilor și puterea guvernanților de altădată

Dan Toma Dulciu, Viena



Asistând la televizor la calificarea naționalei de fotbal a României la campionatul european de anul viitor, din Germania, aș fi dorit să scriu câteva rânduri despre primele turnee ale unor echipe de fotbal românești în Spania. Fiind o chestiune de istorie, am căutat – evident - detalii picante, și astfel am ajuns la o poveste veche de acum aproape o sută de ani.

Ziarele timpului anunțau cititorii că „**gruparea roș-albastră anunță pentru ziua de 9 iunie un match în Capitală cu Real Madrid, finalista din campionatul Spaniei. Pe de altă parte, gruparea bucureșteană duce tratative înaintate, cu două cluburi din Sevilla (Spania), în scopul de a se deplasa în peninsula iberică, în prima jumătate a lunii iunie. În cazul când deplasarea Juventusului va fi acceptată, matchul cu Real Madrid nu va mai avea loc**”.

(Cf. Curentul din 22.05.1929, p.5). Iată, așadar, o echipă românească, invitând faimoasa formație madrilenă la un meci amical în București, cu aproape un secol în urmă.

Câteva zile mai târziu, discuțiile nefiind finalizate, ziarele titrau:

”Roș-albaștrii vor juca la 7 Iunie cu S. A. N. D. (Subotica). Apoi va trece la Geneva unde va juca cu F. T. C. aflată în turneu și cu o echipă locală. În Spania dispută trei matchuri la Sevilla

și două la Barcelona. („Curentul”, 31.05.1929, p. 4)

Ziaristii de la „Dimineața” aveau alte știri:

„Juventus a reușit să obțină un angajament în Spania. Roș-albaștrii vor juca în cursul lunii iunie trei matchuri la Sevilla, două contra lui Sevilla F. C., iar unul contra reprezentativei orașului. Juventus va mai juca probabil un match la Barcelona și unul la Paris. Din București echipa compusă din 14 jucători va pleca la 7 iunie, fiind însoțită de d-nii Ettore Brunelli și Felmann (cf. „Dimineața”, 25 mai 1929, p. 6.).

Mai întâi, câteva cuvinte despre echipa dâmbovițeană cu nume italian: „Juventus”.

Încă nu se răspândise atât de mult microbul fotbalului în România, când - în separeurile de la Casa Capșa - s-au negociat în decembrie 1924 detaliile fuziunii dintre două echipe bucureștene: Triumf (înființată în 1919) și Romcomit (apărută în 1922), pentru a rezulta o formație puternică, cu un nume de notorietate: „Juventus” București. Se dorea crearea unui super club românesc, din reunirea celor două amintite anterior, o echipă susținută de doi cunoscuți magnați bancari: Romcomit aparținea lui Ettore Brunelli, proprietarul Băncii Comerciale Româno-Italienne, iar Triumf avea susținerea lui Aristide Blank, a cărui potență financiară era uriașă. Înainte vreme, cuvântul magnat desemna un latifundiar feudal maghiar sau polonez, astăzi cuvântul latifundiar ne duce cu gândul în comuna Pipera, de fapt aceeași Mărie, cu altă pălărie!

Astfel a apărut cea mai europeană echipă a vremii, cu turnee internaționale, cu condiții de antrenament excepționale, cu stadion propriu (faimoasa arenă „Romcomit”), din buricul



târgului, primul stadion modern, de câteva mii de locuri, cu o bază sportivă adiacentă, cu vestiare și alte dotări, cum ar fi instalație de iluminat pentru desfășurarea meciurilor în nocturnă. Complexul acesta mai avea și un bazin de înot, terenuri de tenis, sală de box și de scrimă. Construcția sa a debutat în anul 1922, iar stadionul a fost inaugurat în anul 1923. Gândiți-vă, acum 100 de ani, la București se jucau meciuri de fotbal în nocturnă. Pe acest stadion au evoluat echipe străine, precum echipa londoneză Oxford City, dar și echipe din Viena, din Cehia, Ungaria etc. Având tricouri alb-albastre, Juventus avea însă un mare rival, echipa Venus, culmea chiar vecina sa, cu stadion propriu, dar cu echipament complet negru.

În anul 1929, echipa era compusă din următorii „**internaționali**”: Lafty, Georgescu, Wetzer II, Remény, Vogl, Rafinsky, Cristescu, Larian, Carianopol, Melchior, Rădulescu, Călibașu. Cine mai știe astăzi aceste nume, poate doar despre Wetzer II, Vogl sau Rafinsky să mai fi scris cumva presa, după război, în calitate de antrenori.

Din păcate turneul echipei Juventus în Spania a fost anulat, Realul nu a mai ajuns la București, ziarele bucureștene, dezamăgite, scriind cu năduf: **„Sevilla a contramandat telegrafic matchurile angajate”** (cf. „Curentul”, din 08.06.1929), iar noi am ratat un articol despre începuturile relațiilor sportive româno-spaniole, în zona celui mai urmărit spectacol sportiv, fotbalul. Nu-i nimic, poate ne vedem la anul în Germania.

Dar, cum politicul domina desigur societatea românească - și nu de ieri sau de azi, - la începutul anului 1934, din dispoziția Regelui Carol al II-lea, cel mai modern stadion din România va fi demolat, pentru a se construi în acest loc, de pe Bulevardul Elisabeta preconizată **„Cetate Universitară”**, un mare complex studentesc, din care nu s-a realizat decât Palatul Facultății de Drept și Casa de Cultură a Studenților. Chiar și stadionul echipei Venus a fost dezafectat, astăzi din aceste arene sportive supraviețuind un mic teren de volei, în curtea Facultății de Drept și câteva terenuri de tenis, lângă Casa de Cultură. Un stadion pentru o universitate.

Măcar a meritat!





Maria MAZILU

Zona de confort

Jurist cu 15 ani experiență în domeniul insolvenței, coordonator al propriului birou, a renunțat la cariera juridică pentru a se întoarce la pasiunile sale vechi, scrisul și călătoritul. După ce în 2015 și-a lansat blogul personal cu impresii și experiențe din călătorii (actualul Mariamazilu.ro), a urmat în 2017 lansarea primei sale cărți, "Frământările unui pisoi salvat", în București, apoi în alte orașe importante. Cu aceeași carte a participat ca invitat la "FILIT - Festivalul Internațional de Literatură și Traduceri" Iași.

Din 2019 este jurnalist, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. În primăvara aceluiași ani a lansat Valenciana.ro, site care promovează orașul Valencia ca destinație turistică pentru români. - Valenciana.ro. A devenit consilier în dezvoltare personală, este autorul proiectului Codependența emoțională - Codependentaemotionala.ro, iar în decembrie 2022 a absolvit Școala de formare în psihanaliza copilului, adolescentului și adultului - "Generația".

Mic exemplu din viața de zi cu zi și mod de acțiune Am acceptat propunerea de a scrie un articol pe o temă dragă, călătoritul. Nu menționez nume persoană, subiect, site, pentru că nu vreau să abat atenția de la tema acestor rânduri. Să scrii nu e tocmai floare la ureche chiar dacă îți place. Presupune energie, implicare și timp. Ai momente lipsite de inspirație sau ești plin de griji, dar trebuie să o faci din diverse motive. Pentru cine nu mă cunoaște, scrisul este pasiune, dar și parte importantă din activitatea mea profesională. După aproape două săptămâni de amânare, m-am mobilizat și am scris articolul. Mi-a luat 6-7h, distribuite în două zile. L-am trimis, apoi revizuit și modificat că nu eram tocmai mulțumită, trimis din nou. Ca de obicei, mi-a ieșit lung, patru pagini. Răspunsul pe care l-am primit a fost un "Nu e ceea ce vreau!" Politicos, urmat de argumentări. Lungimea articolului, exces de detalii suplimentare au fost principalele motive. Se cere reeditare.

- Sper că nu te superi! a vrut să se asigure persoana. Drept inspirație, mi-a trimis și câteva mostre personale. Are experiență în jurnalism. - Nicidecum, îți mulțumesc! S-a oferit chiar să îl editeze, dar i-am spus că vreau să o fac eu. Revăzând și modificând articolul prin prisma noilor observații, aveam să învăț. Reacția mea Primul impuls a fost, tipic pentru felul în care abordez obișnuit ceva nou! Mi-am zis în sine: "Nu știi, nu pot!" Mi-am mai zis: de ce să-mi bat capul, oricum nu-mi aduce cine știe ce beneficii?! (N.a. Nu sunt plătită pentru el și nu știu dacă și cât mă ajută). Unii dintre voi ar putea să reacționeze asemănător sau să se simtă ofensați! "Am dat tot ce am putut mai bun și nu îi place!" Să renunț era cel mai simplu!

Imediat, mi-am spus:

- Să scrii concis și articole mai scurte reprezintă o problemă care te preocupă, dar încă nerezolvată!

- Scrisul este centrul activității tale, deci foarte important. - Este mult mai ușor să faci asta practicând și, mai ales, când ai ocazia! Nu evita, din contră!

- Persoana care ți-a cerut articolul are experiență jurnalistică; ai ocazia să afli opinia și sfatul unui profesionist! - Reeditând, vei învăța practic ce și cum să faci!

- Ce vei deprinde acum, îți va îmbunătăți tehnica scrisului, indiferent pe ce temă scrii (n.a. călătorii, dezvoltare personală, psihologie)!

- Să faci modificările cerute, îți aduce, de fapt, doar beneficii, indiferent că articolul va fi publicat sau nu!

Acesta a fost dialog din capul meu, în timp ce comunicam cu persoana respectivă.

Important de știut că în adolescență eram o persoană căreia, dacă i se atrăgea atenția că nu a făcut ceva bine, se supăra și închidea în ea. De mic copil, nu mai spun! M-am schimbat din acest punct de vedere, lucrând cu mine!

De înțeles și reținut

- Dacă vrei să faci schimbări la tine, nu e suficient să te informezi, să ascuți materiale! Trebuie să pui în practică sfaturile, tehnicile pe propria persoană!

- Schimbările înseamnă ieșire din zona de confort, indiferent de importanța lor! ☑ Nicio schimbare nu poate veni fără preocuparea și implicarea persoanei în cauză!

- Poate exemplul ți se pare minor, dar dacă ieși din zona de confort pentru "mărunțisuri", treptat vei reuși să prinzi curaj și să te mobilizezi și pentru lucruri mai mari!

- Orice schimbare începe cu auto-observarea. Astfel poți identifica situația în mod concret și reacția ta automată (posibil nici să nu îți dai seama de ea, a devenit obișnuiță).

- Modificarea reacției obișnuite, trebuie să fie în timp real, să intervii atunci când apare situația, și nu doar în teorie, în capul tău.

- E nevoie să faci CEVA DIFERIT, ORICÂT DE SEMNIFICATIV ți se pare, dar să fie altfel decât obișnuiești.

- Nu te aștepta ca schimbarea să aibă loc dintr-o dată. Ea se face în pași mici, intervenind de fiecare dată atât cât poți, asupra reacției obișnuite și modificând-o.

- E nevoie să repeți felul în care reacționezi,



până modificarea va fi totală.

- Fii atent(ă) ȘI la observațiile, criticile altora! Filtrează-le, vezi dacă nu conțin ceva ce poate ajuta schimbării propuse! Nu te ascunde în spatele "m-a criticat!" Ele pot fi ocazii în a te mobiliza în schimbarea dorită! (N.a: nu zic să accepți critici insulte sau răutăcioase!)

Pași de urmat

- Fixează-ți în minte aspectul pe care vrei să îl schimbi sau îmbunătățești. Ca și cum ai fixa pe o tablă un reminder scris. Rămâne acolo tot timpul și dai cu ochii de el din când în când.

- Observă-te constant, NU CRITIC, cu scopul de a-l identifica atunci când se manifestă.

- Intervino în timp real, reacționând diferit față de obicei!

- Repetă, insistă! Nu e suficient să acționezi o dată sigură dată! Schimbarea se produce dacă perseverezi!

- Fii creativ, adaptează-ți soluțiile!

- Fii îngăduitor cu tine!

- Te gândești că ai multe schimbări de făcut la tine, unele sunt urgente, tu ești o singură persoană și n-ai timp să te ocupi de toate?

- Nu e nevoie să te ocupi de toate în același timp, schimbi doar focusul asupra problemelor de schimbat, în funcție de prioritatea lor. Închipuie-ți un puzzle în care așezi, schimbi și reasezi piesele până îți iese imaginea. Nu poți așeza toate piesele, la locul lor, în același timp și de la început. Sper ca exemplul de mai sus să facă lucrurile mai ușor de înțeles și de găsit echivalent în viața fiecăruia.

Succes!



O punte peste milenii *Ionel Cococi și ceramica lui de Vădastra*

Valeru Ciurea

Ionel Cococi a intrat deja în conștiința oamenilor iubitori de cultură din lumea largă precum și a specialiștilor din zona culturii tradiționale din România. În ultima vreme face pași chiar în direcția artelor frumoase, lucrările de artă plastică din ceramică realizate de el creionând o altă fațetă a cărții sale de vizită.

Ionel Cococi a străbătut Europa de la un capăt la altul, orașele importante din spațiul european găzduind expoziții de cultură tradițională românească în care el a fost prezent, expunându-și lucrările atât pentru publicul avizat cât și pentru cel care doar admiră măiestria unui meșteșug sau a unei arte deloc ușoare, deloc la îndemâna oricui.

Ionel Cococi a fost născut la Vădastra cu un rost, acela de a lega o punte între un trecut care ni se prezintă doar prin relicvele ceramice extrase din pământ, vechi de milenii și începutul celui de-al treilea mileniu după Christos. Ceramica aparținând culturii Vădastra a reînviat la Vădastra prin mâinile și mintea lui Ionel Cococi care spune, mai în glumă, mai în serios, că este primul olar al Vădastrei după șapte mii de ani. Că a fost născut la Vădastra și nu în alt loc, este unul dintre multele exemple prin care eu susțin că un anume meșteșug este înscris cumva în gena celor care trăiesc în spațiul în care se practica acel meșteșug. Cam la fel se întâmplă și în cazul unor obiceiuri specifice doar unui loc din această lume, pe care un individ sau mai mulți, uneori întreaga comunitate, le păstrează.

Lucrările realizate de Ionel Cococi sunt interesante, deosebite, atractive, valoroase, atât de valoroase încât cei care le achiziționează pot spune că au făcut o investiție. Iar aici revin la o temă despre care trebuie purtată o discuție serioasă între specialiști și persoanele cu putere de decizie din instituțiile de cultură de la orice nivel, aceea de sprijin social pentru acei meșteri populari cu adevărat valoroși care, în momentul în care constat că eforturile lor continui de a păstra meșteșugul nu le pot aduce nici măcar strictul necesar pentru traiul de zi cu zi (nici măcar un gând despre prosperitate!!!), vor renunța la acel meșteșug, așa cum de altfel chiar se întâmplă. Frecvența „nașterii” unor noi meșteri populari în domeniile culturii tradiționale este infimă în raport cu cei care renunță, din varii motive, la meșteșugurile practicate în familiile lor din generație în generație.

Încerc să creionez un portret al artistului **Ionel Cococi** ajuns la o maturitate creativă. Ne știm de aproape un sfert de secol, timp în care am trăit împreună multe întâmplări frumoase, ne-am împărtășit bucurii și tristeți, am fost martorul evoluției sale artistice dar și al transformării sale în soț și tată, un om devotat pentru tot ceea ce face, de la gospodărie la sala de curs, acolo unde le dezvăluie tainele meșteșugului său copiilor sau adulților din Vădastra sau din alte părți ale țării, veniți acolo, la el, să vadă și să învețe, cât, mai ales, în atelierul său, un adevărat laborator de creație din carte pleacă în toată lumea lucrările sale care au ars nu doar la flăcările focului din cuptorul lui neolitic ci și la flăcările pasiunii sale. Ionel Cococi cunoaște instinctiv și practică o psihologie pentru care alții fac ani mulți de școală și de experimente. Are un fler aparte și o ușoară înclinație spre supranatural, dată, poate, de felurile întâmplări care l-au ajutat în situații în care nu credea că va reuși: „**Cum o vrea Dumnezeu!**”. Cât despre puterea lui de muncă și de creație, tot el spune, glumind, că se datorează zodiei sale, Gemeni: „**Când obosește unul, începe celălalt.**”

Ionel Cococi a testat multe oportunități



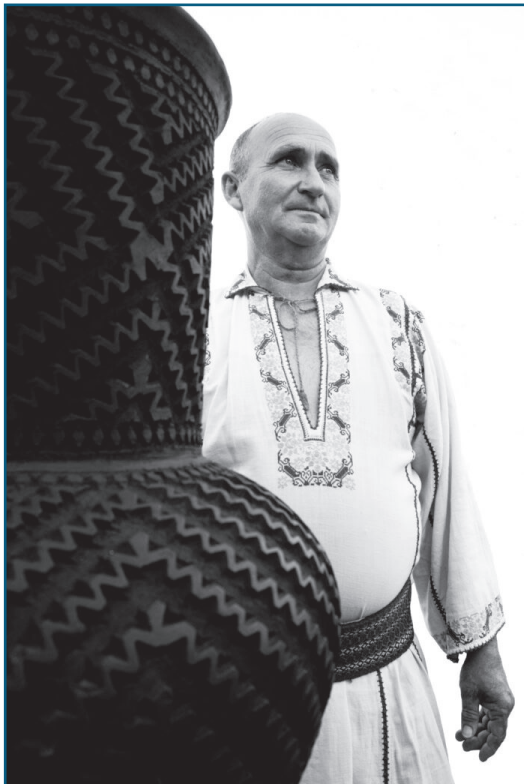
pentru a-și croi viața după priceperea și după dorințele sale. O întâlnire providențială din anul 2000 avea să-i definească definitiv destinul, astăzi **Ionel Cococi fiind cunoscut ca omul care a reînviat cultura Vădastra** și a redat-o lumii întregi.

– De ce ceramist, și nu altceva?

– Sincer să fiu, nici eu nu știu, dar de-a lungul timpului, participând la nenumărate târguri din țară, am avut ocazia să aud din gura specialiștilor că nu știu unde să mă încadreze. Din punctul meu de vedere, a fost un răspuns destul de vag. Ei trebuiau să știe sigur unde pot să mă încadreze, dar eu sunt mulțumit că au reușit să mă încadreze clienții mei acolo unde îmi este locul.

– Și unde îți este locul? Ești meșter sau artist ceramist?





– Și, și, mă consider.

– Te consideri tu, după ceea ce îți spun clienții tăi. Cam câți te consideră meșter popular, câți te consideră artist ceramist?

– Mai mulți sunt cei care mă consideră artist ceramist dar eu aș zice că și dacă e jumate-jumate, e perfect. Dar sunt mai mulți cei care mă încadrează ca artist ceramist.

– Să ne întoarcem la originea meșteșugului sau artei tale. În 1998 ai cumpărat locuința în care locuiești acum cu familia și, când săpai în curtea și în grădina ei, găseai relicve, resturi ale unor vase ceramice. Ai știut ce găsești?

– Nu. Imediat după ce am cumpărat, m-am apucat să fac ordine în această curte pentru că era de fapt părăsită de foarte mulți ani. Nu se mai lucra terenul și natura își ocupase locul. Până să iau contact cu echipa de specialiști, de cercetători de la Universitatea din București condusă de Dragoș Gheorghiu, nu le-am dat importanță acelor relicve care erau și sunt aproape la tot pasul în curtea mea, considerându-le simple cioburi de oale și atât. Chiar la început, mergând cu ei pe teren, în situl arheologic, sau pe unde ne-am deplasat, mie îmi era necaz că ei vedeau sau mai bine zis, depistau foarte ușor relicvele în teren. Ulterior, și mie mi s-a îndeletnicit această meserie, de a descoperi relicve în situri sau pe locuri necercetate. Cel mai mult m-a ajutat că am trecut și prin următoarea fază, de a lucra obiecte ce aparțin, în cazul meu, culturii Vădastra.

– Din informațiile tale, prin vecinii pe care îi ai sau mai departe, prin localitate, știi să se mai fi găsit astfel de relicve, prin curțile și grădinile lor?

– Da, mai știu câteva, dar sunt undeva în zona sitului arheologic și s-au mai găsit undeva în partea de sud, de fapt, sud-est a localității urme de perioadă romană. În schimb, să se găsească relicve, silex și mai mult decât atât, eu am găsit unealta cu care s-a executat decorul pe relicvele respective, nu, nu am mai auzit.

– Asta ar însemna că pe locul pe care l-ai

cumpărat tu a fost un atelier... Dar să spunem poveste acestui loc, povestea cumpărării lui. Cum te-a chemat pe tine această casă.

– Cred că prima dată m-a chemat comuna.

– Nu ești de aici?

– Ba da. Sunt de aici, dar o perioadă am fost plecat, ca mulți ceilalți tineri, până în anul 1996 am lucrat la UM 1256 Caracal, am plecat din comună cu școala, după aceea cu serviciul. Într-un moment, fără să-l fi știut sau să-l fi calculat, mi-am dat demisia din armată și am luat decizia să mă întorc în comuna natală.

– Ai fi putut face o carieră în armată.

– Mai mult ca sigur. După câțva timp, am regretat decizia de a pleca din armată. Viața la țară era mai dură. Cu toate acestea, eu zic că am reușit să fac cu brio față provocărilor, pornind de la oportunitățile care ți le oferea perioada respectivă. Nu mi-a plăcut niciodată să stau degeaba, să stau pe buzunarul părinților mei. Din păcate, fără nici o exagerare, mulți o fac și azi. M-am apucat, am crescut niște porci, pe care ulterior i-am vândut. Cu banii obținuți m-am asociat cu un unchi și am deschis un bar cu discotecă, cu biliard, pornind de la zero, în condițiile în care acel local, cu o altă persoană, dăduseră faliment. Și atunci, și acum am această mentalitate, ca eu să mă comport cu clienții mei așa cum eu la rândul meu aș dori să se comporte cu mine.

– Deci ai avut spirit și ai în continuare spirit antreprenorial din plin. Ai încercat și barul, și un magazin de second hand din câte știi.

– Acestea au fost provocările mele pe etape. După ce am dus barul la un nivel destul de ridicat, adică mergea 24 din 24, non stop, cu sticta supraveghere a noastră, deci nu aveam angajați și, vrând să mă dezvolt – eram în locație de gestiune -, cei de la cooperatie nu au vrut să ne dea locația, eu am considerat că nu trebuie să investesc în proprietatea altuia și atunci peste

noapte am luat decizia să cumpăr această casă, chiar dacă la acel moment nu aveam bani suficienți. Prima dată am discutat cu unchiul meu, după aceea, noaptea, foarte târziu, cu părinții mei, spunându-le decizia care a fost așa, la foc automat, cum de altfel foarte multe decizii le-am luat instinctiv sau printr-un mesaj trimis de undeva. Am avut ocazia să iau un împrumut foarte greu de dus pentru mulți, inclusiv și pentru mine, cu 78% dobândă, în anul 1998. Partea cea mai frumoasă a fost că m-am luptat cu unul care avea banii cheș și am câștigat eu. Asta, eu zic că e tot mâna lui Dumnezeu.

– Aveai și o altă opțiune, cu altă casă?

– Nu m-am gândit niciodată să cumpăr o altă casă, să analizez o altă casă. A fost o decizie luată noaptea târziu, mi-a venit pur și simplu: eu cumpăr casa respectivă. Prima dată am cumpărat casa și ulterior am intrat în ea. De regulă, când cumperi ceva, te duci, analizezi, vezi, îți faci calcule. La mine a fost tocmai invers: am cumpărat-o și după aceea am intrat în ea.

– Ai constatat că ai făcut o afacere bună.

– Nici nu mai încap discuție, întotdeauna există un destin foarte bine pus la punct și, mai mult, în cazul meu s-a dovedit că mai există loc și de omenie. De ce spun asta? Băiatul de la care am cumpărat a trecut și el prin momente dificile, a rămas fără nici un membru al familiei, în timp ce era la facultate. Cu toate că eu am cumpărat de la unchiul lui, actele trebuia să le fac cu acel băiat care era nepotul lui. L-am așteptat opt ani să facem actele, deci opt ani eu am stat în această curte fără acte, deși dădusem banii. Ca răsplată, el s-a oferit să suporte toate cheltuielile cu actele, lucru care, teoretic, ar fi trebuit să fie în sarcina mea. O spun cu mare bucurie, azi, eu cu Cătălin, băiatul acela de la care am cumpărat casa, avem o relație extrem de apropiată. În momentul de față el este în Canada, în Otawa. E singur și discutăm destul de des, adică de patru, cinci, poate de șapte ori pe an. Chiar vrea să vină

să mai pună piciorul în curtea unde a copilărit. La câțiva ani după ce am cumpărat, m-a întrebat dacă sunt de acord să vină cu soția lui, să stea și să-i arate locul în care a copilărit el. I-am spus că îi aștept cu mare drag.

– *Poți să-i și cazezi aici.*

– Da. Cu voia Domnului voi trece și la această etapă de mult dorită de mine.

– *La doar doi ani după ce ai cumpărat casa, comuna Vădastra a fost „inundată” de descoperitori ai culturii Vădastra, încercând – în frunte cu profesorul Dragoș Gheorghiu – un proiect al Institutului de Arte din București, un proiect prin care se dorea redescoperirea culturii Vădastra. Cum ai ajuns tu în acea echipă?*

– Vorba profesorului: cine ești, al cui ești și ce vrei? Pur și simplu, într-una dintre zile am primit un telefon de la poșta din Comuna Vădastra că e un grup de olari care vor să ajungă și ei pe la Corabia, pe la Caracal și n-au cu ce. Comunitatea, de sus până jos, nu îi băga în seamă. Erau cunoscuți sub denumirea de olari de la București. Eu nu mă consider și nu vreau vreodată să tragă cineva concluzia că am fost o persoană lacomă. Sunt o persoană căreia îi place să aibă, dar asta a însemnat pentru mine că trebuie să pun umărul să muncesc. Nu am primit niciodată ceva pe de-a moaca sau să am pretenția să primesc. În perioada respectivă aveam și un second hand. Mergea destul de bine pentru pretențiile mele de atunci, îmi acoperea necesitățile. Eu am considerat întotdeauna că e bine să ajuți pe cineva. Nu am știut absolut nimic despre ceea ce vor ei să facă acolo. Deci nu a fost niciun interes, nu a fost cineva să vină să mă convingă, pur și simplu m-am oferit voluntar, șofer cu mașina personală în a-i duce acolo unde aveau nevoie. Prima dată, văzând care e interesul lor, tema proiectului, mi-au stârnit curiozitatea. Eram

Nelu de la țară. În perioada respectivă am asistat întins pe o pătură la nenumărate experimente pe care cercetătorii, studenții din țară și străinătate, din Anglia, America, Finlanda, Franța, Italia, Bulgaria, Irlanda, Germania, Belgia căutau să le pună în practică, făcând cercetări pe relicvele pe care le aveau la dispoziție și foarte multe planșe, pliante cu diferite relicve sau forme de vase. Am înțeles atunci că nu erau olari, așa cum le spunea lumea din comună.

– *Au construit și o casă neolitică.*

– Casa neolitică au construit-o mult mai târziu. Prima dată au construit în pământ, așa cum era în perioada neolitică, în sit, și au ridicat vase. Al doilea proiect a fost cu ridicarea caselor. Unul dintre proiecte este acesta, cu cercetarea ceramicii. A fost un proiect pe doi ani. În perioada respectivă, la scurt timp după ce eu m-am oferit voluntar, ei veneau la Vădastra pe etape să lucreze. Și azi, acolo sus la cetate, la fostul sediu al CAP-ului, este laboratorul Facultății de Arte de la București. Deci toate experimentele importante ale universității se realizează și azi aici la Vădastra. Au terminat perioada respectivă, au plecat la București, eu am rămas cu activitatea mea, cu bunele și relele mele, adică cu greutățile și realizările mele dar nu am putut scăpa de această contaminare absolut deloc.

– *Te rog să povestești când și cum ai pus mâna pe lut și ai realizat primul vas.*

– Am luat o tigaie veche găsită prin curte. Aveam nevoie de ceva ca să nu mi se lipească lutul de masă. Și de acolo am pus așa cum m-am priceput eu.

– *De unde ai luat lutul?*

– Lutul l-am luat de sus, de la Vădastra, din ce foloseau ei, l-am finisat și l-am decorat așa cum m-am priceput eu la momentul acela. Din



punctul meu de vedere a fost o minune. Aș îndrăzni să spun chiar o minune Dumnezeiască să dai formă la un vas fără să ai nici cea mai mică informație.

– *Decât ce observasei, stând pe pătură la soare, la studenții lui Dragoș Gheorghiu.*

– Decât atât. Scânteia a fost de la ei. La revenirea domnului profesor cu un alt grup de studenți și profesori, în același an, am jucat și puțin teatru. Am vrut să creez o surpriză la care oricum nu se aștepta. Voiam să mă laud cu ce am realizat eu în perioada când dânsul nu a fost aici. Pusesem pe vasul respectiv – pe care îl am și acum în atelier -, un prosop, era aici în casă, l-am adus pe domnul profesor. Pe parcursul deplasării dânsul tot căuta să mă tragă de limbă cam ce ar putea să vadă, cam care ar fi surpriza, că e un topor, că e nu știu ce, că e o relicvă... Când am intrat în casă, l-am rugat să pună mâna la ochi și, în momentul când am ajuns în cameră i-am că poate lua mâna de la ochi. Când am ridicat prosopul de pe vas, am luat vasul și am vrut să i-l dau să-l țină în brațe. „Nu. Te rog frumos, pune-l jos!” Era emoționat. La scurt timp mi-a zis: habar nu ai ce ai făcut. L-am întrebat ce am greșit. „Nu. Nu ai greșit cu nimic. Nici nu mi-am început proiectul și tu l-ai finalizat.”

Continuarea interviului în numărul următor





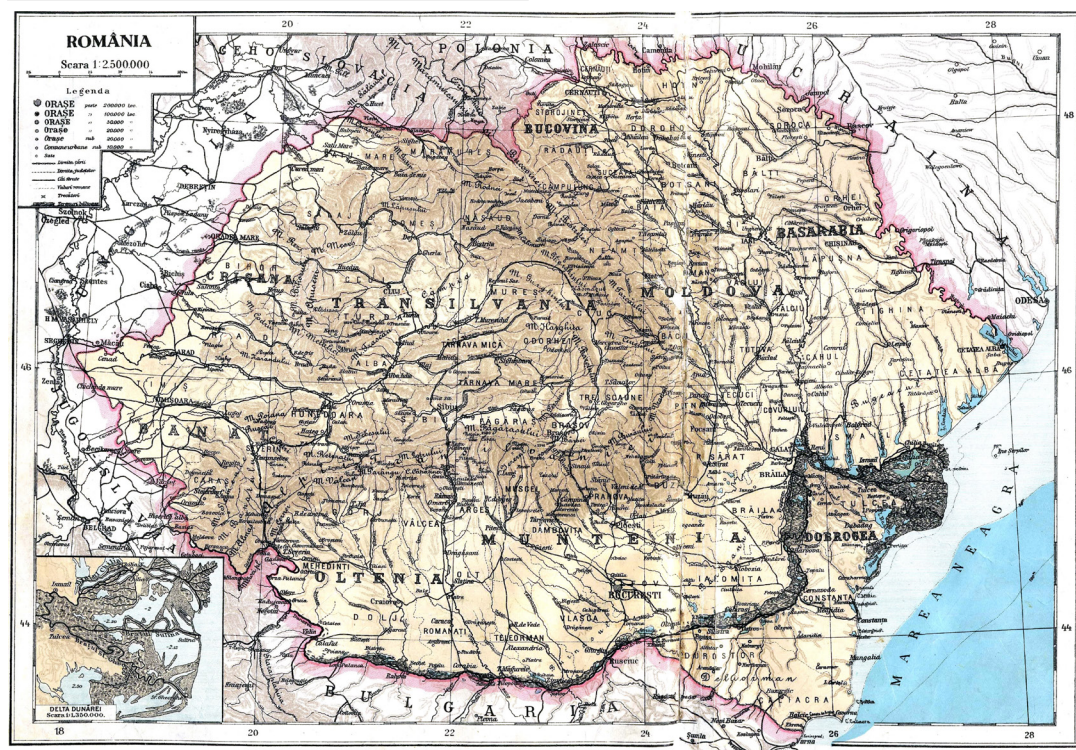
1 Decembrie 1918 - Declarația de la Alba-Iulia, act juridic cu valoare de drept internațional

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Perfect integrat așadar valului revoluționar și aspirațiilor democratice care animau societatea în statele Europei centrale și răsăritene, inclusiv în Austria și Ungaria, în "primăvara națiunilor", poporul român autohton în Bucovina, Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș, etc. și-a exercitat în 1918 un drept fundamental, în conformitate cu principiile de drept ale popoarelor, recunoscute și în acțiune pe plan internațional. Respingând propunerile ungare, de aceeași factură cu cele făcute anterior de Casa de Habsburg, românii au decis și ei, ca și popoarele slave asuprite, să uzeze de dreptul lor de a-și alege singuri soarta. Au constituit și ei "Comitete de acțiune al românilor din Transilvania, Banat și Bucovina", apoi un Consiliu Național al Unității Române, în emigrație (Paris, 24 august/6 septembrie 1918) și, în provincii, pe ansamblul structurilor sociale și profesionale, "comitete de acțiune" și "consilii naționale" locale. În Bucovina acestea au ales Consiliul Național Român care, la 14/27 octombrie, a formulat cererea de unire cu România, votată la 15/28 noiembrie 1918. În mod identic, în Transilvania, Banat și "Partium", consiliile locale au recunoscut Consiliul Național Român Central, ales la Arad, la 31 octombrie 1918, drept unicul for reprezentativ al voinței naționale. Acesta își subordona atât consiliile locale cât și gărzile naționale destinate apărării statelor de actele teroriste ale ultranaționaliştilor unguri.

La 15 noiembrie, C.N.R.C. a promulgat ceea ce am numi astăzi "legea electorală" – coloana vertebrală a oricărei democrații autentice – adică regulamentul pentru alegerea deputaților Adunării Naționale a Românilor. Precizându-i-se caracterul reprezentativ, consultativ și implicit de constituantă, Adunarea Națională a fost convocată, prin anunțul din 20 noiembrie, pentru data de 1 decembrie 1918 la Alba-Iulia. În număr de 1.228, delegații au fost aleși în mod democratic, în cadrul circumscripțiilor electorale locale sau al organizațiilor tuturor partidelor politice, asociațiilor și organismelor economico-financiare, culturale, religioase și militare, primind fiecare mandatul susținerii Unirii "acestor români și a teritoriilor locuite de dâșii cu România". Pentru protejarea și susținerea delegaților, peste 130.000 de locuitori ai tuturor localităților românești cuprinse între Tisa și arcul carpatic sau deplasat la Alba Iulia, constituindu-se într-o uriașă adunare de obște reprezentativă, care a certificat decizia de unire, în conformitate cu principiul autodeterminării, drept autentic act de voință națională.

Conform mandatului încredințat, președintele Marii Adunări Naționale de la Alba-Iulia, Gheorghe Pop de Băsești, a declarat în Cuvântul de deschidere, Adunarea, drept "CONSTITUANTĂ ȘI DESCHISĂ", fapt care a îndreptățit-o conform tuturor normelor de drept recunoscute, să adopte, ca



act juridic, istorica "Declarație de Unire cu Țara". În lectura lui Vasile Goldiș, aceasta făcea cunoscut că "ADUNAREA NAȚIONALĂ A TUTUROR ROMÂNILOR DIN TRANSILVANIA, BANAT ȘI ȚARA UNGUREASCĂ (teritoriile românești dintre Tisa și Carpații Occidentali – n.n.) ADUNAȚI PRIN REPREZENTANȚII LOR ÎNDREPTĂȚII LA ALBA-IULIA ÎN ZIUA DE 18 NOIEMBRIE / 1 DECEMBRIE, DECREEAZĂ UNIREA ACELOR ROMÂNI ȘI A TUTUROR TERITORIILOR LOCUITE DE DÂȘII CU ROMÂNIA. ADUNAREA NAȚIONALĂ PROCLAMĂ ÎNDEOSEBI DREPTUL INALIENABIL AL NAȚIUNII ROMÂNE LA ÎNTREG BANATUL CUPRINS ÎNTRE RÂURILE MUREȘ, TISA ȘI DUNĂRE".

Votul în unanimitate al delegaților a constituit baza juridică, legalizarea actului, enunțat de președintele Gheorghe Pop de Băsești: "ADUNAREA NAȚIONALĂ A POPORULUI ROMÂN DIN TRANSILVANIA, BANAT ȘI PĂRȚILE UNGARIEI (Partium – n.n.) A PRIMIT REZOLUȚIUNEA PREZENTATĂ PRIN VASILE GOLDIȘ ÎN ÎNTREGIMEA EI ȘI ASTFEL UNIREA ACESTEI PROVINCII ROMÂNEȘTI CU ȚARA-MAMĂ... ESTE PENTRU TOATE VEACURILE DECISĂ!".

Adunarea Națională, având caracter de Constituantă, fiind organ legislativ și al suveranității naționale pentru poporul român trăitor în Ardeal, Banat, Crișana, Sătmăr, Maramureș, etc., hotărârile sale au avut putere de lege păstrându-și până astăzi, în conformitate cu principiile de drept internațional în baza cărora au fost adoptate, o importanță covârșitoare și de netăgăduit sub aspectul juridic și politic. Ele au fost grupate pe genuri de probleme, de primă urgență fiind cele ce consfințeau Unirea cu Regatul României ca decurgând din dreptul inalienabil al națiunii române de a decide soarta sa și a teritoriului moștenit de la înaintași. Formând

izvorul de drept al dreptului constituțional român, aceste hotărâri au fost ratificate prin "LEGEA DE UNIRE", votată în unanimitate de prima Adunare Constituantă a României întregite, sancționată la 31 decembrie 1919 de rege și publicată în Monitorul Oficial nr. 206 din 1 ianuarie 1920. Din punct de vedere juridic așadar, Unirea teritoriilor românești din fost monarhie dualistă cu patria mamă, decretată de Adunarea Națională Constituantă de la Alba-Iulia, necondiționat, în baza dreptului inalienabil al românilor din respectivele teritorii la autodeterminare și suveranitate națională, a fost cu 1 an și șase luni anterioară semnării tratatului de pace româno-ungar, un act legiferat, legalizat. Un acord încheiat între două entități suverane, deoarece Regatul României ca stat suveran nu a făcut decât să aprobe prin organul său constituțional, ca și în cazul "Basarabiei" și al Bucovinei decizia luată de Constituanta românilor din Banat, Transilvania și Partium, teritorii ce-și redobândiseră suveranitatea. Din momentul sancționării "Legii de unire", similar situației din celelalte state europene reunificate, provinciile care decretaseră unirea cu Țara au încetat să mai ființeze în calitate de corpuri politice suverane, devenind părți integrante ale teritoriului Regatului României.

De menționat că întregul proces a fost legalizat sub aspect juridic și de deciziile similare ale minorităților alogene (parțial ungurii, sașii, svabii, secuii, evreii, țigani, etc. în totalitate) care, consultate, au subscris prin hotărâri luate în cadrul unor adunări cu caracter plebiscitar juridic recunoscute. Drept urmare, Tratatul de Pace de la Trianon (4 iunie 1920), cu corectivele teritoriale în defavoarea românilor, impuse de interesele regionale ale marilor puteri, nu au făcut decât să consacre acceptul Ungariei, în calitate de stat succesor al defunctului Imperiu dualist, față de acordul încheiat și legiferat între două părți contractante suverane.



Tanța TĂNĂSESCU

Picasso și Dali în România

Muzeul de Artă Recentă (MAre), primul muzeu de artă cu caracter privat din țara noastră, a organizat în această toamnă la București o retrospectivă specială dedicată unui faimos pictor spaniol, botezat la naștere **Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Ruiz**, semnând apoi operele sale cu numele mamei – **Picasso**.

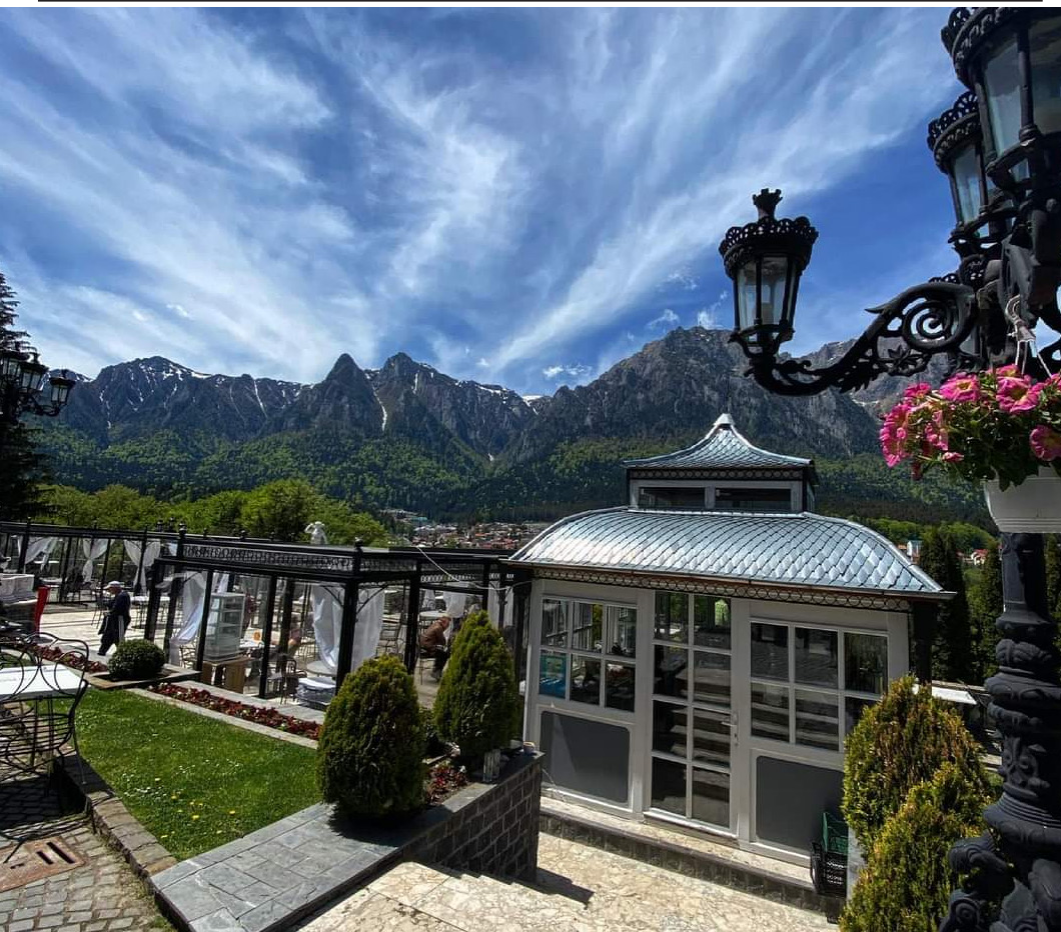
Purtând sugestivul titlu „*Efectul Picasso*”, sălile muzeului găzduiesc alături de capodoperele marelui artist modern (46 de picturi, desene și gravuri) și 57 de lucrări ale unor pictori români, aflați sub influența acestui titan, începând cu deceniul al șaselea al secolului XX (pictură, sculptură, fotografie, ceramică, graffiti).

Aceste lucrări, aflate sub înrăurirea stilului modern promovat de Picasso, aparțin unui număr de 37 de artiști români, amintind aici doar o parte dintre ei: **Ion Grigorescu, Mircea Cantor, Ștefan Bertalan, Alma Redlinger, Neculai Păduraru, Vasile Gorduz, Alexandru Țipoia, Alexandru Rădvan, Marin Gherasim, Florin Mitroi, Victor Man, Silvia Radu, Dumitru Gorzo**.

Consecvent și tenace, încă de la început, acum cinci ani, muzeul amintit, inaugurat în Capitala României în anul 2018, a expus în principal artă românească contemporană, dar și piese de valoare ale unor pictori străini (deținând peste 1000 de lucrări, semnate de 250 de pictori din țara noastră sau din străinătate: **Ion Țuculescu, Andrei Cădere, Horia Bernea, Ion Grigorescu, Dan Perjovschi, Herman Nitsch, Lucio Fontana sau Michelangelo Pistoletto**).

Erwin Kessler, directorul general al acestui muzeu, a subliniat faptul că actuala expoziție reprezintă un eveniment cultural major al deceniului, fiind organizat împreună cu „*Muzeul Național Picasso*” – Paris, în cadrul unei inițiative franco-spaniole, printr-un program ce reunește 42 de muzee din întreaga lume, marcând trecerea unei jumătăți de secol de la dispariția lui Picasso. România este printre cele 8 țări incluse în acest program și singura din Europa Centrală și de Sud-Est.

Așadar, 2023 marchează „*Anul Picasso*”, fiind evenimentul cu cea mai largă vizibilitate desfășurat în ultimele decenii în lumea artei.



Expoziția deschisă la 27 septembrie 2023 se va încheia la data de 8 ianuarie 2024, când se va organiza timp de două zile un simpozion internațional de prestigiu, dedicat influenței artei lui Picasso asupra artei est europene, în special după cel de-al doilea Război Mondial, cu participarea unor cunoscuți critici de artă din România, Franța, Germania și Cehia.

La finalul anului 2023, un simpozion similar se va desfășura și la Madrid, la Muzeul Național „*Centro de Arte Reina Sofia*” precum și la Paris (6-8 decembrie 2023), în organizarea UNESCO.

Este un eveniment major, organizat după prima expoziție Picasso în România, care a avut loc la București, găzduită de Muzeul Național de Artă, în toamna anului 1968.

Autor al unui număr de peste 20 000 de opere de artă, în cei 75 de ani de activitate, o parte dintre acestea se află și în România.

Opera marelui artist spaniol a fost cunoscută de timpuriu de către publicul românesc, cu peste un secol în urmă. În anul 1911, în ziarul „*Adevărul*” (nr.7942, din 22.10.1911), corespondentul acestui jurnal, pe nume Mikael Dan, transmitea de la Paris un articol dedicat „*Salonului de Toamnă*”, amintind pentru prima oară caracteristicile curentului denumit „*Cubism*”, evocând numele lui Picasso, printre exponenții acestuia.

Un eveniment la fel de important pentru iubitorii de artă din țara noastră este cel dedicat lui Picasso și Dali, prezenți cu o excepțională selecție de lucrări de sculptură, gravură,

tapiserie, ceramică și tehnică mixtă, la Castelul Cantacuzino din Bușteni. Expoziția, vernisată la 2 noiembrie 2023, care va putea fi vizitată până la 24 martie 2024, se intitulează „*Picasso și Dali. Bestiar*”, aici fiind expuse peste 100 de lucrări, având ca tematică subiecte zoomorfe.

Toate cele 100 de lucrări prezentate aparțin colecționarului român Adrian Șocu, stabilit în prezent la Paris, etalând aproape toate stilurile și tehnicile promovate de acești titani spanioli ai artei moderne: de la tehnică mixtă la sculptură și gravură, tapiserie și ceramică, linogravură și litografie, până la exemplare rare de bibliofilie.

Vizitatorii au ocazia să admire scene de coridă, imagini de centauri și minotauri (creați de Picasso), dar și bestiarul fantastic al lui Dali. Desigur, este prezent și Don Quijote al lui Miguel de Cervantes, subiect de inspirație pentru ambii artiști.

Unicitatea acestei expoziții este conferită de faptul că, la Castelul Cantacuzino din Bușteni, vizitatorii pot admira suita completă de 45 de linogravuri Picasso, ediția Cercle d'Art 1962, precum și o capodoperă, intitulată „*Ceramică cu Fauni*” (Madoura, 1961), un exemplar al acestei linogravuri fiind piesă de rezistență din colecția permanentă de la celebrul muzeu din New York, Metropolitan Museum of Art. Tot pentru vizitatori, organizatorii acestei expoziții au tipărit un catalog bilingv, cu circa 100 de ilustrații ale lucrărilor expuse, devenit el însuși un prețios obiect de colecție în viitor.



Cenzura Chineză: Produsul de export la modă, chiar și în SUA

Laura Cătălina DRAGOMIR

“conținut dăunător și interzis.” Care sună mult mai bine decât **“cenzură,”** nu-i așa? Semnalul este clar: uneori, chiar și **“țara libertății”** este ispitită de farmecele cenzurii chineze.

Unul dintre cele mai recente expozate din colecția lor de **“cenzura în stil chinezesc”** a fost împărtășit cu publicul într-un gest impresionant. De data aceasta, nu doar conținutul intern a fost blocat, ci și Jon Stewart, faimosul critic și comediant american, a fost cenzurat pe Apple TV+. Niciun alt show TV nu se compară cu acest mod inovator de a transforma informarea liberă, ironică, incisivă în ceață digitală.



Și nu numai că Jon Stewart a fost interzis, ci întreaga sa emisiune, **“The Problem with Jon Stewart”**, a fost blocată la începutul celui de-al treilea sezon, pentru că a refuzat să își tina gura când a venit vorba despre politica chineză. Sefii au încercat să-l convingă. Dar Jon Stewart **“nu si nu!”**. Se credea liber să-și spună părerea în libertate, dat fiind că a semnat un contract în care asta e meseria lui și o poate practica neîngrădit. Pentru că erau nevoiți să facă o pauză în dezbaterile lor interne, Apple și China s-au gândit să aducă echilibrul perfect între interesul economic și libertatea de exprimare.

Așa că Jon Stewart a fost schimbat într-un troc favorabil: Apple l-a sters de pe grila de programe pentru a proteja fabricarea de iPhone în China. Toată lumea fericită, nu?

Dilema Prizonierului: Când toți își joacă cărțile

Dilema Prizonierului este un joc clasic în care doi prizonieri se confruntă cu alegerea de a coopera sau trăda pe celălalt. În lumea cenzurii chineze, companiile se simt prinse într-o dilemă similară. Sunt între ciocan și nicovală, între cenzura chineză și interesele lor comerciale. Vor coopera pentru a obține acces la piața chineză sau își vor menține principiile etice? China a schimbat regulile jocului?



Piața cenzurii înfloritoare: China ca lider global

China a transformat cenzura într-o adevărată capodoperă. Au perfecționat arta restrângerii informațiilor și a tăierii vocilor critice. Cenzura, în diferitele sale forme, s-a transformat într-un “produs de export” de mare cerere. Companiile, în căutarea comorilor pe piața chineză, par dispuse să plătească prețul, chiar dacă asta înseamnă să sacrifice libertatea de exprimare. Până la urmă, China pare că a descoperit rețeta perfectă pentru succes în secolul XXI.

Când cenzura este felul de mâncare preferat al zilei

Într-o lume în care realitatea crudă e paradoxală sau măcar ironică, cenzura chineză a venit pentru a rămâne. Nu numai că o practică elegant în interior, dar o și exportă cu mare succes. Statele Unite, țara libertății de exprimare, nu este la adăpost de influența sa. În această dilemă a prizonierului a cenzurii, regulile jocului par să fie în continuă evoluție, dar o chestiune este sigură: China a găsit modalitatea de a face pe toată lumea să joace în ritmul ei. Bine ați venit pe piața cenzurii a secolului XXI! Deși criticii internaționali strâmbă din nas la mirosul de cenzura chineză, China se află într-o poziție în care poate să facă ceea ce vrea. De la producția iPhone până la conținutul TV în SUA, cenzura chineză a ajuns să fie la fel de omniprezentă precum produsele chinezești în casele noastre. Chiar trăim într-o lume amuzantă, nu-i așa? Aș vrea să vad ce are de spus comicul Jon Stewart despre asta, cum face, de obicei, când saltă o știre internațională interesantă. Dar, din păcate, deocamdată nu avem unde.



În 2023, China a dezvăluit cel mai nou articol de modă în ceea ce privește cenzura și controlul informațiilor. Da, ați citit bine, această țară a dus la următorul nivel arta limitării libertății de exprimare și a dominării discursului public. Într-un gest curajos de creativitate, cenzorii chinezi au început să blocheze nu doar conținutul intern, ci și acela internațional. Acesta este adevăratul standard global! Cenzura chineză, acea artă subtilă de a elimina voci disidente, s-a transformat într-un articol de lux, dorit atât în interiorul, cât și în afara zidurilor Marelui Zid. Chiar și în țara libertății de exprimare, Statele Unite, unii par dispuși să o tranzacționeze pentru fabricarea de iPhone-uri și acorduri comerciale profitabile. Nu este acesta o adevărată dilema a prizonierului în era digitală?

Cenzura chineză acasă: Unde libertatea este doar un vis îndepărtat

Pe pământ chinez, cenzura este un sport național. Cu o atingere elegantă de ironie, Guvernul controlează cu grijă fluxul de informații și libertatea de exprimare. Ei numesc asta “libertate controlată”, ceea ce e ca și cum ai spune că o pasăre închisă în cușcă e liberă să zboare oricând vrea, atâta timp cât zboară în cușcă. Într-o țară unde subiecte sensibile precum drepturile omului, revolta din Piața Tiananmen sau protestele din Hong Kong sunt tabu, cenzura este regina balului.

Cenzura chineză în SUA: Unde libertatea de expresie e de vânzare

Dar adevărata surpriză apare atunci când traversăm Oceanul și ajungem în țara Primului Amendament. Se pare că și aici, cenzura chineză a găsit un colț unde să se stabilească. Să ne gândim la cazul Bloomberg, compania de știri care, pentru a obține acces la piața chineză, a preferat să se uite în altă parte și să nu informeze cu privire la subiectele incomode. Înainte de 2013, cei care încercau să acceseze pagina web din China erau avertizați că au de-a face cu



ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ LOCALĂ ȘI ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE

Titi SULTAN,
Specialist in drept constituțional și parlamentar

de emigranți temporar prind rădăcini în țările de destinație, obțin cetățenia statului respectiv, intenția de revenire în țară devine amintire, iar responsabilizarea socială a autorităților române lipsește cu desăvârșire.

Din păcate, transpunerea în practică a dispozițiilor art. 7 din Constituția României, (care se referă la românii din străinătate) „*Statul sprijină întărirea legăturilor cu românii din afara granițelor țării și acționează pentru păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase, cu respectarea legislației statului ai cărui cetățeni sunt*”, nu a produs decât în mica parte consecințe în plan practic. Mai mult decât atât, art. 16 alin. 1 din legea fundamentală care se referă la egalitatea în drepturi prevede că „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”. Totodată, în contextul actual generat de diversele situații apărute ca urmare a pandemiei și a conflictului militar din Ucraina, foarte importante sunt și dispozițiile art. 25 din Constituția României privind libera circulație: „*Fiecărui cetățean îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară*”.

Adevărul este că instituțiile statului roman cu competențe în materia protecției și sprijinirii cetățenilor români din străinătate nu au reușit încă să ajungă la un numitor comun în a realiza o strategie coerentă și o politică eficientă de natură să realizeze un parteneriat autentic, bazat pe încredere, dialog și asumarea responsabilității comune, atât în România, cât și în străinătate.

Pe de altă parte, statul român s-a debarasat cu ușurință, chiar cu un oarecare entuziasm, de milioanele de oameni plecați, pentru că ei nu mai puneau presiune pe sistemele falimentare din țară și, în același timp, trimiteau bani acolo unde statul eșuase prin sistemele sale de protecție a celor mai săraci și vulnerabili.

Nesprijinirea și neaprobarea derulării unor proiecte esențiale pentru afirmarea identității naționale, a culturii și spiritualității românești,

lipsa stabilirii unor oportunități pentru cei care doresc să revină acasă și să-și valorifice abilitățile dobândite în străinătate, a condus la o totală neîncredere în parteneriatul STAT- Cetățean român din străinătate.

În mod evident, în apropierea alegerilor parlamentare, europarlamentare și prezidențiale, diaspora românească începe să fie curtată prin diverse modalități (și promisiuni electorale, ulterior neonorate), în special datorită împrejurării că ultimii ani au dovedit că voturile cetățenilor români din străinătate sunt esențiale pentru stabilirea câștigătorilor scrutinului electoral.

Revenind la starea de moment generată de pandemia Covid 19 și de războiul din Ucraina „*așa cum marea aduce întotdeauna la mal gunoaiile aruncate, am putea spune că asistăm la “revenirea refulatului”*”, ca un fel de obligație a statului român de a-și asuma, acum și în acest fel, responsabilitatea și costurile pentru modul în care a înțeles să-i trateze pe românii nevoiți să-și părăsească țara.

Toți oamenii acestia care se întorc azi în țara trebuie tratați, în primul rând, drept cetățeni români și nicidecum ca niște deșeuri. E foarte posibil însă ca schimbarea aceasta de tratament să se facă acum cu costuri mai mari, inclusiv în termeni de vieți umane.

Dar sunt costuri inevitabile atunci când un stat eșuează în misiunile sale esențiale. După cum nu vom ști dacă aceste costuri sunt mai mari decât acelea pe care le-ar fi implicat tratarea lor în țară, alături de toți cei care au rămas, ca niște oameni demni și având dreptul de a fi impliniți și fericiți în România. Autoritățile statului român trebuie să înțeleagă ca românii din străinătate nu reprezintă doar mașini de vot în perspectiva celor 4 rînduri de alegeri din 2024, ci realmente ei constituie mecanismul de perpetuare a interesului pentru evoluția României în străinătate în scopul afirmării și păstrării identității culturale, spirituale și

Românii plecați sunt cea mai importantă resursă și oportunitate pentru România. Nici minele de aur și nici petrolul nu egalează bogăția reprezentată de acești români temerari care au plecat să-și împlinească destinul în alte țări în mare parte mai predictibile și mai dezvoltate. Înainte de 1989 cei plecați erau dușmani ai poporului și din păcate această mentalitate, un pic schimbată, a fost întreținută și de către mulți dintre politicienii postrevoluționari. Rațiu și Câmpeneanu „nu au mâncat salam cu soia”, apoi mineriadele, apoi viața grea și economia precară, jefuirea țării, terfelirea valorilor autentice, corupția instituționalizată, spiritul gregar și cățărarea la putere a proștilor a dus la scăderea încrederii românilor în România. Cu toate acestea, noi, credem în România și credem că prostia și hoția pot fi combătute pas cu pas, prin credință, muncă cinstită, prin afirmarea răspicată a principiilor și prin apostolat în mijlocul oamenilor.

România a rămas la fel de neatractivă, dacă nu este și mai rău decât atunci când au plecat pentru ei sau pentru ei și copiii lor- salarii, pensii, protecție socială sănătate, educație, administrație publică, promovare profesională, corupție, criminalitate, etc.

Cu trecerea timpului, un număr tot mai mare

radio10.es

www.radio10.es

Uneste
Comunitatea Românească

Urmărește-ne pe

Apple Podcasts Spotify Google Podcasts

App Store Play Store alexa LIVE



lingvistice a poporului român.

Sperăm că politicile statului român în privința relației cu românii din afara granițelor țării să se fundamenteze pe sprijin și respect, prin transpunerea în practică a dispozițiilor constituționale în materie, cu respectarea principiilor respectului pentru suveranitate, al buneii vecinătăți, pacta sunt servanda, al respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al nediscriminării și reciprocității.

Optimismul însă trebuie să primeze, cu atât mai mult cu cât, de circa un an de zile, de când a fost numită noua conducere a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni, a început să se manifeste în sfârșit o implicare extrem de amplă, consistentă, și se depun eforturi susținute pe toate planurile de sprijinire efectivă prin toate mijloacele instituționale a cetățenilor români din străinătate.

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni asigură coordonarea interministerială în domeniul relațiilor cu românii de pretutindeni, sens în care, prin secretarul de stat, convoacă și prezidează Comitetul interministerial pentru românii de pretutindeni, din care fac parte reprezentanți ai Ministerului

Afacerilor Externe, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerului Educației, Ministerului Culturii, Ministerului Muncii și Protecției Sociale, Ministerului Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene, Autoritatea pentru Digitalizarea României, precum și reprezentanți ai Academiei Române, Secretariatului de Stat pentru Culte, Bisericii Ortodoxe Române, ai altor culte și asociații religioase recunoscute în România, ai altor instituții și autorități ale administrației publice centrale și locale cu atribuții în domeniul cercetării lingvistice și educaționale, al reinsertiei socio-profesionale și al atragerii de investiții, precum și, dacă este cazul, ai altor ministere și autorități ale administrației publice centrale și locale, în calitate de invitați, la inițiativa Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Situația politică este marcată de incertitudini și lipsă de profesionalism. Deficitul se prevede în creștere și banii devin mai scumpi. Exodul masiv al românilor din țară devine cea mai importantă problemă a României viitoare. Numai în ultimii 10 ani au plecat peste 17% dintre ei. Devenim mai puțini și mai bătrâni ceea ce generează un

viitor instabil și lipsit de predictibilitate.

Incurajarea revenirii în țară și susținerea investițiilor locale din partea românilor din Diaspora trebuie să fie un demers continuu al autorităților locale care pot asigura astfel prosperitatea comunității și stimulează dezvoltarea locală pe termen lung. Totodată, administrația locală poate beneficia de bunele practici și expertiza românilor plecați afară, punând în practică astfel inițiative și proiecte ce pot genera o creștere sustenabilă a comunelor și localităților.

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni dă semne că ar putea pune în valoare Diaspora Română pentru dezvoltarea economică, științifică și culturală a Țării. Nici o strategie de țară nu poate fi gândită fără românii de pretutindeni. Avem credința că o mare parte din primarii și consilierii aleși direct de popor sunt mai responsabili decât Guvernul central care nu dă semne de prea multă istețime. Întreprinzătorii și administrația locală pot aduce Diaspora aproape să facă România mai puternică și mai bună pentru noi, copii și nepoții noștri. Primarii pot aduce Basarabia mai aproape dacă sunt patrioți și doresc cu adevărat asta.

Antreprenorii români de peste hotare merită aprecierea noastră în egală măsură cu cea oferită întreprinzătorilor care au firme în România. Medicii care profesază în străinătate trebuie reimplicați în cazurile pacienților din Țară la fel cum îi recunoaștem pe cei care profesază în spitalele românești. Profesioniștii foarte buni, "meseriașii României" din Diaspora trebuie căutați și reconectați cu România.

La nivel local, a fost înființat Biroul Diaspora, în scopul de a asigura un sprijin necesar și eficient pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă românii din străinătate. Din păcate, numărul românilor din străinătate care se adresează Birourilor Diaspora din cadrul administrației publice locale constituite la nivel de județ sau municipiul București este extrem de mic.

Continuare în numărul următor



Tel: 627 40 68 64

Email: gestoriacoslada@gmail.com

ABOGADO CIVIL-LABORAL FISCAL-PENAL DIVORCIOS EXTRANJERIA
MOVIL: 627.40.68.64

DECLARACIÓN DE LA RENTA

GESTORÍA RADU TRÁFICO - EXTRANJERÍA - ABOGADOS

AVOCAT ROMÂN MADRID

TRADUCTOR JURADO

TRAMITADOR NACIONALIDAD

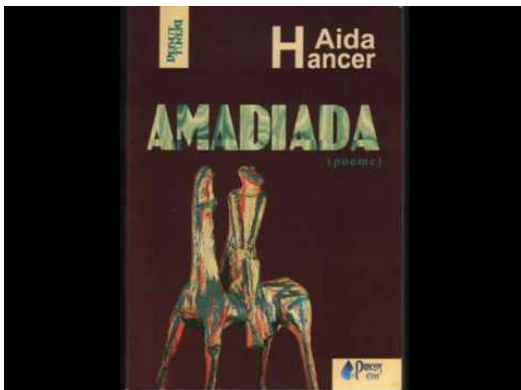
Gestor - Av. Ec. GABRIEL RADU
Calle Doctor Fleming s/n en frente de Metro Coslada Central, Coslada, Madrid



Pentru cei 19 ani ai săi, Aida Hancer scrie foarte bine. Nu numai că are talent, dar e și infuzată de tot ce e nou în poezia românească. Scriind în cunoștință de cauză, modelul ei este scriitura lui Claudiu Komartin: alegorii, simboluri, chiar metafore dispuse pe o partitură care înstrunează universul într-o cheie joasă, gravă.

Aida a răbufnit cu două cărți în 2008: Amadiada, la Princepsedit, Iași, și Eva nimănu, editura Vinea. Mâna și-o făcuse anterior, timp de câțiva ani, pe site-ul agonie. În prefața la volumul ieșean, Daniel Corbu o consideră o neexpresionistă marcată de „angoasa cotidiană”.

Cred că este mai curând o anticipare, o previziune, decât o realitate. E drept că se poate identifica o înrudire cu poezia unor Dan Coman, Ruxandra Novac, Gelu Vlașin ș.a.m.d., însă temperatura angoasei este mai temperată la Aida Hancer. Chestie de temperament, mai cu seamă. În pofida figurilor de stil ce urmăresc să creeze o atmosferă apăsătoare, apocaliptică chiar, persistă o impresie de seninătate, de relaxare. Sunt mai curând problematizări codate într-un limbaj abstract, decât depresii sau revolte. Perspectiva este enormă, modernistă: „**scrisul meu crește din locul gol dintre Dumnezeu și om/schimb de glicemie**” (ecosistem). Un iz de poezie șazecistă este menținut datorită metaforelor parabolice: „**caută în toată lumea asta un ou pe măsura ta/înghite-l lasă-l să treacă prin plămâni/să ademenească și căinii pe care îi ții în suflet**” (in vitro). O realitate gloomy, posomorâtă, fără să devină gotică, însă. Mai



O disperare relaxată

Felix NICOLAU

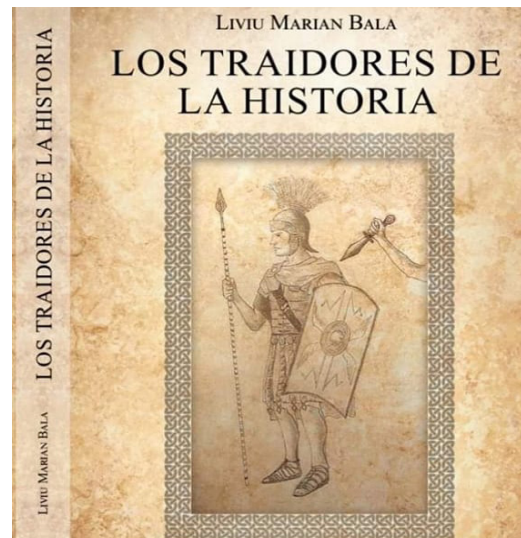
degrabă o senzație de regret asemănătoare celei din Pașii profetului al lui Blaga: „**și mai departe de oraș n-ai nici unde plânge/acolo e paștele acolo îți coși buzunarele în cruce/stai tu în aceeași moarte ca noi ca să fie bine**” (o naștere înăuntru).

Scriind parcă dintr-o epocă post-atomică, poeta înregistrează o realitate sărăcită, pe care simte nevoia s-o „traducă” într-un limbaj complicat: „**luptători falimentați împrăstie mingi vorbitoare/pe tarabe sub ochii mei**” (toma). Evazionismul acesta bazat pe aluzie și simbol bănuiesc că își are originea în credința că poezia trebuie să fie mai frumoasă decât lumea care a inspirat-o. Sau dacă nu mai frumoasă, mai cutremurătoare cu siguranță. O răsucire spre literaritate ca metodă de fasonare și apoi de împodobire. Oarecum corespunde esteticii lui Călinescu, care vedea în poezie un ceremonial golit de substanță intelectuală.

În Eva nimănu, volumul bucureștean, simbolistica religioasă face loc celei civile, în borghese. Jocuri și meserii consacrate ca ritualuri: „**există în palmă o tablă de șah/pe care-o așezi/peste tot ce atingi/niciodată nu lași urmele tale pe lucruri/ci urma unei întreceri**” (șahiadele). Aceași fugă de individualizare în ambele volume. Chiar poemele scrise la persoana întâi singular se încapățânează să trateze despre teme mărețe. Cred că poetei minimalismul i se pare un păcat capital. Și iată, artele poetice sunt coafate înainte de a fi scoase pe ușă și trimise în piața publică: „**poezia mea e numai o acțiune de protest/un fals în acte publice/și o sângerare de rege**”. **Ba se pomenește și de „o gravă lipsă de respect/la adresa individualității”** (primul poem interzis). La fel, naturalul și spontaneitatea sunt alungate în curtea din dos. Poezia e numai pentru musafirii îmbrăcați în haine de gală. Doamne ferește să lași cuvintele de capul lor! Unele versuri par compuse la patru mâini cu Olga Ștefan, o altă tânără poetă cu verbul negru: „**aerul meu n-o să ocupe mult loc în tine/fiindcă e respirat până la capăt e respirat/și comis cu viteză**” de asemenea, „**aerul meu e desenat cu mâna**” (al doilea crez după mântuire).

Dincolo de tezisme, proteste vagi și întristări juvenile, deloc erotice, rămân versuri surprinzătoare, care dau măsura talentului: „**fiecare lucru e o exagerare picurată în celule**”. Dublul debut glorios vestește o poetă care nu a găsit în Bucovina surse reale de disperare. Odată cu migrarea ei în București, sunt curios încotro o vor împinge modele și îmbulzeala printre artiști. Deocamdată ea scrie tot mai fin despre un univers de bibliotecă – și o face cu pasiune!

“Los traidores de la historia” - “Trădătorii istoriei”



Este o carte unică în lume, o enciclopedie completă a trădătorilor de-a lungul timpului. Autorul ne propune o călătorie extraordinară care începe în anul 2323 î.e.n. și se termină spre sfârșitul secolului XVIII e.n. Din cele mai vechi timpuri în toate marile bătălii, în toate marile imperii au existat interese ascunse, conflicte familiare, persoane interesate în a obține tronul sau a facilita căderea de pe tron a monarhului.

În scurte povestiri de nu mai mult de o pagină, autorul ne prezintă foarte succint partea necunoscută a multor personaje istorice, acțiuni care au schimbat cursul istoriei și curiozități despre epoca în care a avut loc trădarea sau despre personajele implicate. Prima inflație, prima grevță, inrudiri surprinzătoare, fraticizi, împărțese care și-au orbit copiii, războaie pierdute, căderi ale marilor orașe ale lumii antice provocate de trădători, dar și alte multe detalii, care nu apar în cărțile de istorie, despre mari personaje istorice.

De la surprinzătoarea moarte a lui Alexandru Macedon și dorințele sale de inhumare, până la curioasa moarte a împăratului Augustus, de la ingenioasa răzbunare a reginei-faraon Nitocris până la tristul sfârșit al împăratului Shah Jahan, ctitorul templului Taj Mahal, relatările captivează prin multitudinea detaliilor. Egiptul faraonilor, Japonia samurailor, China enigmatică, India mogulilor, efemerul imperiu macedonic al lui Alexandru, imperiul roman, bizantin sau cel otoman au apărut, s-au dezvoltat, au slăbit și căzut în urma trădărilor.

Liviu Marian Bala, autorul cărții “**Los traidores de la historia**” s-a născut în anul 1976 în comuna Izvoare, județul Dolj. Locuiește în Spania de douăzeci de ani. Pasionat de istorie, în special de partea mai puțin cunoscută, a căutat mereu detalii despre viața personajelor care au făurit trecutul, cu victorii, înfrângeri și trădări. După mai bine de un deceniu de căutări, în anul 2022 a publicat acest prim volum, scris în spaniolă, în care ne prezintă delaliile ascunse ale “**răilor**” istoriei. Lucrează în prezent la al doilea volum și la traducerea în limba română a ambelor cărți.



DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI



Comunicat de Presă

În perioada ianuarie-decembrie 2023, Asociación Socio-Cultural Romanati din El Ejido, Almeria, Spania desfășoară proiectul - „Seri și evenimente în cadrul proiectului socio-cultural Citește românește, gândește românește, trăiește și simte românește”. Proiectul este finanțat de către Departamentul pentru Români de Pretutindeni.

Asociación Socio-Cultural Romanati reprezintă un reper cultural identitar pentru comunitatea românilor din Andalucia, Spania care promovează cercetarea, cunoașterea și popularizarea patrimoniului cultural, istoric, etnografic și spiritual al rezidenților români, diversitatea prin identitate și continuitate socio-culturală, facilitează schimburile culturale și dialogul social între românii din Spania și integrarea acestora fără a-și uita originile.

Principalul proiect este Centrul Cultural La Tierra Tracia din El Ejido, Almeria, constituit ca un centru educațional - cultural și o platformă de expunere a artiștilor și creatorilor români în dorința de a facilita întâlnirea acestora cu publicul larg. Centrul Cultural La Tierra Tracia adună într-un singur loc o bibliotecă „El Libro Rumano”, o sală de expoziție pictură, etnografie, folclor, gastronomie, costume populare, ceramică, artizanat, librărie cu carte românească, ateliere creație și șezători, limba română și lectură copii.

„Citește românește, gândește românește, trăiește și simte românește” și „Cultura populară și meșteșugurile tradiționale - punți de legătură pentru românii din Andalucia” sunt concepte culturale cu un mesaj puternic, concentrate pe necesitatea de comunicare, cooperare și susținere interumană. Ideea pornește de la simboluri foarte puternice, emoționante și foarte cunoscute din toate zonele culturale (istorie, literatură,

muzică, arte plastice etc.) și presupune colaborarea în spațiul fizic și virtual cu artiști sau oameni de cultură români din țară sau rezidenți în țările europene dar și cu organizații ale românilor de pretutindeni (Maroc, Iordania, Kazastan etc). De asemenea, „CultuRo - Platformă Culturală a românilor de pretutindeni” este o platformă culturală online pentru românii de pretutindeni și o sursă importantă de inspirație și informație pentru toți românii. Un loc unde românii de pretutindeni pot descoperi și explora cultura românească și care oferă o gamă largă de subiecte legate de evenimentele organizate de români, târguri de carte, expoziții de artă, concursuri literare, concerte de muzică. O platformă dedicată mediului asociativ și ONG-uri, grupurilor profesionale, activităților desfășurate de români în diaspora sau de interes pentru aceștia.

Transmisii online ale evenimentelor și serilor pe: <https://romaniinandalucia.com/>, <https://www.facebook.com/asociacionromanati/>, Canal Youtube Centro, Ro Stream On line, FRP TV Anglia precum și canalele partenerilor.

Parteneri proiect și media: Parteneri proiect și media: DV Logistica, Centro Cívico “María Zambrano”, Alcalá de Henares, Editura Rhea, RO Ibérica 2020, Info Art, FRP TV, Direcția 9, Artpress.ro, TradițiiOltene.ro, Direcția Județeană pentru Cultură OLT, Miembros de la Unión Nacional de Escritores de España, Primăria Municipiului Caracal, Lectoratul ILR - Universitatea Complutense Madrid, NapocaNews, TV Suflet Românesc, Centrul Cultural Român din Maroc / Association Maroc-Roumaine De Partenariat din Maroc, Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România - UZPR, Revista UZP și revista Cronica Timpului, UZP TV, Publicația Certitudinea, Asociația “Imaginea României”, Air TV Europe, S.C. Alutus Media & Film SRL, AMradiotv.ro, Revista „Scorpion”, Federația pentru Accesibilizarea României FAR, Observatorul.ro, Observatorul Tv, Revista MUZEUL PRESEI ROMÂNEȘTI, Federația Asociațiilor Românești din Andalucia - FARA, Spania; Asociația



Culturală Center Inter Art. Centrul Internațional de Artă România, Muzeul Virtual Eminescu, București, România; Asociația pentru cultura românilor/vlahilor din Serbia „Ariadnae Filum”, Asociația Iordaniano-Română pentru Cultură - AIRC, Radio 10.es, Ziarul Emigrantul, Cenaclul de la Roma, Orizont TV, Gate2fly, Asociația Culturală Olt Artis Slatina, Itaca Publishing House - Irlanda, Romanian United Fund - RUF, Asociația pentru Promovarea Culturii și Responsabilizare Civică (APCRC), Asociația Culturală Românească INTERCULTURA - Italia, Romania Levant Asociation - Liban, Asociația culturală hispano-română “Gente”, Asociación hispano rumana de Córdoba TRAIAN.

Promovăm și susținem proiecte și valori ale românilor!

Departamentul pentru Români de Pretutindeni sprijină activitatea românilor de pretutindeni și acordă finanțări nerambursabile proiectelor dezvoltate de mediul asociativ, care urmăresc păstrarea, dezvoltarea și afirmarea identității etnice, culturale, religioase și lingvistice a românilor din vecinătate și din diaspora, precum și întărirea legăturilor dintre România și comunitățile românești din afara granițelor țării.

#DepartamentulPentruRomâniiDePretutindeni
#DRPRomania

Asociación Socio-Cultural Romanati
Președinte,
Giani-Mircea Florescu

ART PRES

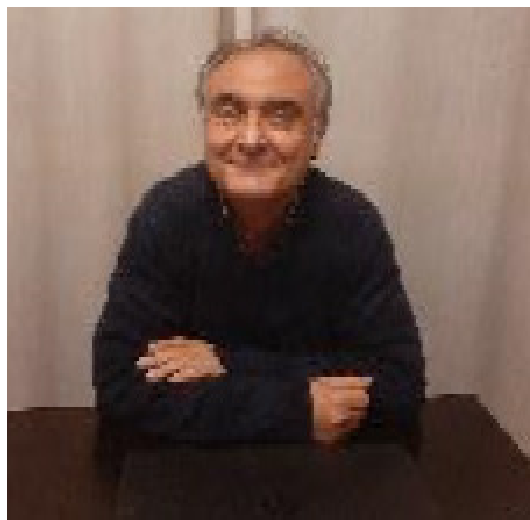
Artpres va fi site-ul tau preferat de noutati si articole cu o plaja larga de interes publicitar si documentar

www.artpres.ro

- MEDIA
- MUZICA
- MEDICINA
- TEHNOLOGIE
- COMUNICATE
- TEATRU SI FILM
- ANTREPRENORAT
- CAZURI UMANITARE
- NEWS
- SPORT
- LIFESTYLE
- EDUCATIE
- COREGRAFIE
- PSIHOLOGIE
- EVENIMENTE
- STIRI PRIN GAURA CHEII



La jubilación internacional



Introducción:

De cara a la jubilación en España, por regla general se pueden sumar las cotizaciones de dos países diferentes, siempre que el segundo se encuentre en la Unión Europea o pertenezca al Espacio Económico Europeo, es decir, Islandia, Noruega y Liechtenstein. También si se trata de Suiza o de un país no comunitario con el que nuestro país haya firmado un convenio bilateral.

 Se puede cobrar jubilación de España y otro país?

Sí. De cara a la jubilación en España, por regla general se pueden sumar las cotizaciones de dos países diferentes, siempre que el segundo se encuentre en la Unión Europea (o pertenezca al Espacio Económico Europeo, es decir, Islandia, Noruega y Liechtenstein). También si se trata de Suiza o de un país no comunitario con el que nuestro país haya firmado un convenio bilateral. En dichos casos, procede

el reconocimiento de los años trabajados en el extranjero, que se añadan a los períodos cotizados en España. O incluso se pueden cobrar dos pensiones de distintos países, como aclararemos más adelante.

He trabajado en el extranjero,  c mo afecta a mi pensión?

Situación n 1: alcanzar el mínimo.

Si una persona no acumula la suficiente cotización en España para jubilarse (que debe ser al menos de 15 años), pero ha trabajado en otro país, **puede sumar ambas cotizaciones para llegar a ese mínimo y que el resultado le permita jubilarse.**

Veamos un ejemplo, de cómo afecta convalidar cotización en el extranjero. Supongamos que el director de un banco ha ejercido los últimos 11 años en España, pero antes de esto cotizó cuatro años en Francia. Este directivo no podrá cobrar la pensión contributiva en España, sino añade en su c culo los cuatro años, que transcurrieron en territorio francés. Pero al hacerlo, ya se podría jubilar en España, porque el c puto global sería de **15 años (11 + 4)**. Este mecanismo se denomina **totalización de**

períodos de cotización.

En este punto es importante saber que cada país paga de forma prorrateada lo que le corresponde en proporción a lo cotizado dentro de sus fronteras. Siguiendo con el ejemplo del directivo bancario, España asumiría el **73,33%** del abono, mientras que la **administración francesa pagaría al pensionista en función de su propia normativa. Y se sumaran ambas cantidades**

Situación n 2: aumentar la pensión.

 Y si la cotización en España ya es suficiente para que puedas acceder a la jubilación contributiva? Esto es, cuando ya tienes los 15 años cotizados puedes obtener la pensión contributiva. En este caso, **las cotizaciones en el extranjero pueden cumplir otra función: incrementar el porcentaje de la base reguladora a aplicar**, que es, como hemos explicado en otros manuales, el parámetro u operación matemática que da como resultado el importe de la pensión a cobrar.

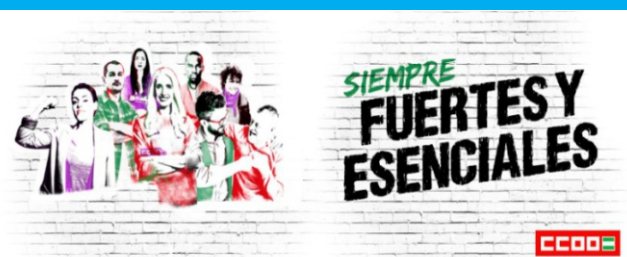
Recordamos que, en 2023, solo con **36 años y medio puedes obtener el 100% de esa base reguladora.** Con una carrera



Parteneri sociali al publica iei  Rom ni in Andaluc a 



Sindicatul Na ional  Forța Legii  - Sindicatul de partea Ta!



de cotización menor, se va reduciendo progresivamente la porción de la "tarta", siendo del **50%** cuando solamente se han cotizado **15 años**.

Volviendo al ejemplo anterior, si el directivo de banca no hubiera acumulado **4 años** en Francia, sino **10**, no solo tendría derecho a jubilarse, aunque únicamente atesorara cuatro años en nuestro país, sino que, como alcanzaría la cifra de **21 años cotizados, (11+10)**, ya no cobraría una pensión del **50% de su base reguladora**, sino mayor. Exactamente del **64,64% de la base reguladora**.



Situación n 3: cobrar dos jubilaciones

Tercer escenario,  Se pueden cobrar dos pensiones de distintos países? **La respuesta es afirmativa.** Los años trabajados en el extranjero, la Seguridad Social también los admite "**por separado**", si un ciudadano ha cotizado tal número de años dentro y fuera de España que se puede jubilar en dos países- percibiendo una pensión por parte de cada uno.

Retomando el ejemplo anterior, imaginemos que en territorio español cotizó 15 años, de manera que pude jubilarse en España sin problema. Y además en Francia también alcanza el período mínimo de cotización requerido all  para ser titular de una pensión de jubilación.

 Qu  pasa con mi pensión si me cambio de país?

"He cotizado en España y vuelvo a mi país de origen.

 Podr a cobrar la pensión en mi país?". Si te encuentras en esta situación, no hay de qué preocuparse. Si cobras una pensión en España, a través de la Seguridad Social y después deseas irte a vivir a otro lugar del mundo, bastará con que lo notifiques a la entidad pública. Aunque también es indispensable que una vez, est s en tu destino, cada **principio de año, antes del 31 de marzo de cada año, envíes una fe de vida**, la cual se puede obtener fácilmente



en el **consulado o la embajada española**.

 Debo acreditar mis cotizaciones a través de alguna documentación?

La mayoría de los países, entre ellos España, guardan ficheros digitalizados sobre las cotizaciones de cada trabajador, por lo que no habrá que aportar documentación, más allá de la requerida en la solicitud de la jubilación. No obstante, existen países que sí pueden solicitar la documentación acreditativa. En este caso es importante informarse antes de trasladarse a otro país y en caso de duda conservar información que pueda ser relevante.

La Unión Europea y los convenios bilaterales.

Como hemos dicho anteriormente, cuando se ha cotizado en distintos países de la Unión Europea, del Espacio Económico Europeo (Islandia, Liechtenstein y Noruega), Suiza o algún otro país con el que España tenga suscrito Convenio Bilateral de la Seguridad Social, a efectos de la pensión de jubilación española, se aplicará el cálculo teórico de la pensión y aplicará la técnica de la "**prorrata temporis**" para determinar la cuantía de la pensión de jubilación, teniendo en cuenta los períodos cotizados en el extranjero, en aplicación de los Reglamentos Comunitarios o los Convenios Bilaterales.

Para determinar la pensión teórica, se utiliza la técnica de la totalización, pues se trata de calcular la pensión que hubiera percibido el trabajador si hubiera cumplido en España, todos los períodos de seguro acreditados en todos los Estados miembros o países con Convenio suscrito a lo largo de su vida, tanto respecto de su base reguladora como el porcentaje aplicable a ésta.

Una vez calculada la pensión teórica, debe ser prorrateada (prorrata temporis), para ello se aplica sobre dicha cuantía un porcentaje proporcional al período cotizado en España.

De este modo, se le reconocen al trabajador los períodos cotizados en el extranjero como si los hubiera cotizado todos los años en España, aplicando a esa cuantía el porcentaje

correspondiente a los años de cotización efectiva en España.

Aunque haya cotizado en varios países, el trabajador debe solicitar en aqu el donde resida en el momento de la jubilación siempre que se haya trabajado en el mismo. Por su parte, el resto de países donde el trabajador haya cotizado, realizarán un cálculo interno de pensión de jubilación y otorgarán la cuantía correspondiente por los años cotizados en dicho país.

Los convenios bilaterales: Con carácter general estos convenios establecen una serie de principios:

 Igualdad de trato, esto es, este principio implica que el trabajador extranjero debe ser tratado de idéntica forma que el trabajador nacional, teniendo los mismos beneficios y las mismas obligaciones.

 Totalizaci n de las cotizaciones, esto es, se reconocen los períodos cotizados en los distintos países para usarlos para pedir prestaciones en un país firmante. De esta forma se asimilan los períodos cotizados en el extranjero y se pueden utilizar para cumplir los requisitos de períodos de carencia que se exigen en el país de residencia.

 No devolución de cotizaciones efectuadas en un país. Ningún convenio bilateral o regulación española establece la devolución de las cotizaciones hechas en España por un trabajador extranjero que decida irse de España. Esta devolución no se hará, aunque el trabajador no pueda utilizar esas cotizaciones para pedir prestaciones en su país de origen. De esa forma, perderá lo cotizado.

 Exportaci n de las prestaciones. Muchos convenios permiten que, aunque se deje el país donde se tiene reconocida la prestación, esta se pueda cobrar cuando se está residiendo en el otro país firmante. Es habitual en prestaciones contributivas, como el cobro de la pensión de jubilación.

España tiene firmados convenios bilaterales en materia de Seguridad Social con: **Andorra, Argentina, Australia, Brasil, Cabo Verde, Canadá, Chile, Colombia, Corea del Sur, Ecuador, Estados Unidos, Filipinas, Japón, Marruecos, México, Paraguay, Perú, República Dominicana, Rusia, Túnez, Ucrania, Uruguay, Venezuela, Reino Unido.**

1er sindicato de Andaluc a
#PrimerSindicatoDeAndalucia

„Aventurile Dragomirei. Povestiri și basme românești reinterpretate”

După „Caietul Dragomirei” – un material auxiliar alternativ pentru învățarea limbii române, „Aventurile Dragomirei” reprezintă un demers de suflet cu dublă valență: literară și didactică dar și o formă de rezistență și o provocare la asumarea, păstrarea și transmiterea valorilor autentice românești.

Din punct de vedere literar, știm că orice țară din lume își are legende și basmele sale, transmise fie prin viu grai, fie învățate la școală. Multe dintre acestea stau la baza formării umane și culturale a generațiilor viitoare, astfel că rolul și ponderea lor în educația tradițională a fiecărei țări este vital.

Limba în care sunt scrise povestirile și basmele din acest proiect reînvie limba română vorbită cu arhaismele și regionalismele sale, putând fi considerată chiar un limbaj alternativ al unei realități care de multe ori mai există doar în imaginar.

Ursul păcălit de vulpe

Se vede treaba că pe unde-și ținea poalele pământul, țările se împăcaseră să lase oameni și animale, deopotrivă, să se înțeleagă din vorbă.

Și nimănui nu-i era a mirare să vadă că și fiarele pădurilor prietenii făceau ca și megieșii dar și betesug unele de la altele, de la trufii de putere sau de la lipsa celor de-ale gurii.

Unele porniră către case de om, să-l asculte și să-i facă din treabă. Și căpătate erau, mânca stăpânul, punea pe oase și-ajutorul.

Destule rămaseră însă să nu știe de mânia și graba omului, că se mai zvonea că nu e tot zi senină pentru cele de le domesticiră.

Cât era pădurea de mare, care opintit care cu iscusință, își făcură toți un rost și-o casă și, după trudă și sânge, își umpleau și burțile.

Vulpea, c-aș putea să zic că era altcineva dar aș minți, capul ca morișca la vântul pe colină. Și de la Dumnezeu ar fi obținut învoială! Dar leneșă de se scutura pământul să plece din cărca-i.

Și cât poți muri și de foame, o zi, două! Că, după, se rărește și glasul ca pânza pe turta lăsată-n soare.

Abia de nu-și făcea pomeni ea dânzei căci grea încercare îi erau ceasurile fără să probeze bucate. Unde-i jar înapoi și focul, ce-i trecu prin cap roșcatei? Drum în sus și drum în jos să împartă punându-se de-a curmezișul pe unde treceau carele spre case și târguri.

De așteptat o fi așteptat, nu zic, că luată de la lingurică cu slăbiciune, mare lucru să nu fi și adormit în cojocul de colb.

„Dii, Joiane! Hai, Luncane, nu mai are ziua soare! Hai la căpătâi și masă, hai la nevastă frumoasă!”

Așa se îndemna la drum unul de ducea căruța, din canat în canat, de pește.

Mirare i se făcu glasul să vadă ce noroc dăduse peste punga lui, căci își văzu, cu mintea,



nevasta la două rânduri de scurteică făcută din blana vulpei moartă-n drum.

Numa s-opinti odată, uite vulpe-naripată, o aruncă deasupra grămezii de pește și porni să termine odată cu statul cărauș la aproape lăsatul serii.

Și ține-te bucurie și nu te uita, Doamne, unde fur eu! Zvârlea vulpea și cu labele de dinainte și cu cele de dinapoi, până lăsa hărnicia omului mântuită de jumătate de câștig.

Coborî să n-o știe osia și cale înapoi să strângă avuția și să și-o ducă la vizuină.

Nu muncise atâta de când lumea o văzuse întâi și, odată terminat lucrul, se puse pe ospăț, că-l merita

I se descălecară ochii ursului, că trecea pe acolo, să vadă atâta bogăție și, pofticios, tare ar mai fi făcut din masa celeia și ospățul lui.

Dar păcălește tu vulpea că ursului nu-i merse!

Îl trimise să-și vâre coada-n baltă că, vezi Doamne, așa făcuse și ea și bine îi mersese.

Ursului mai mult la șale decât la minte îi pusese Dumnezeu și fără rotocol de lumină și pe pușcătura gerului se găsi nerodul să-și bage coada-n iaz.

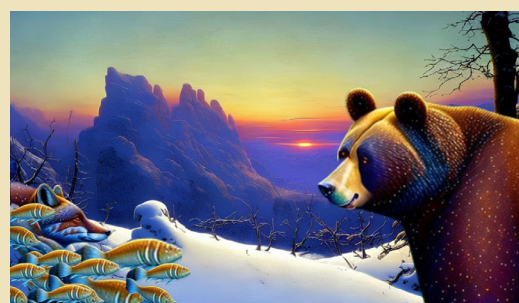
Și dacă din apă se scoate, din gheață, poftim de-l ajută dumneata, de ai știință! Rămase ciunt și de coadă și de mândrie ursul.

Și degeaba plecă doar o răzbuna durerea și i-o trebui și vulpii coadă, de pe unde s-or vinde! Nici n-o prinse, nici n-o pedepsi! Și nu că nu ducea cheful cu dânsul!

De asta, dragi copii, e bine să gândiți singuri la deciziile pe care le luați și, fiind încă mici, să vă consultați cu adulții de încredere: părinții sau profesorii de care vă simțiți apropiați.

Nu tot ceea ce fac oamenii din jur e un exemplu de urmat!

Laura Cătălina Dragomir
Ilustrații: Nona Oprixor
(Deep Dream Generator)



www.dvlogistica.com

643 063 263



COLETE LA DOMICILIU

FĂRĂ TAXE SUPLIMENTARE

SPANIA - ROMÂNIA
ȘI RETUR



SAT

COMUNĂ



ORAȘ

Tel. Spania

(0034) 643 063 263

(0034) 642 882 812

(0034) 642 882 805

infodvlogistica@gmail.com

facebook.com/dvlogistica

www.dvlogistica.com

Tel. România

(004) 0770 691 632

(004) 0778 354 838